

Fremsat den 8. februar 2018 af udlændinge- og integrationsministeren (Inger Støjberg)

Forslag

til

Lov om ændring af udlændingeloven

(Indkvartering og forsørgelse af flygtninge og asylansøgere, advisering af kommunerne om visse afgørelser i klagesager og ændring af beregningen af varigheden af et indrejseforbud)

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017, som ændret senest ved lov nr. 1691 af 26. december 2017, foretages følgende ændringer:

1. I § 4 c, stk. 3, nr. 1, indsættes efter »udvises efter«: »reglerne i«.

2. I § 11, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:

»Udlændingestyrelsen træffer af egen drift afgørelse om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold efter § 7, stk. 3, hvis grundlaget fortsat er til stede.«

3. § 14 a, stk. 2, nr. 3, affattes således:

»3) udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse her i landet, der ville have medført en straf af denne karakter,«

4. I § 32, stk. 1, 2. pkt., udgår »og regnes fra den 1. i den førstkommende måned efter udrejsen eller udsendelsen«.

5. I § 42 a, stk. 3, indsættes som nr. 5:

»5) Hvis udlændingen er mindreårig og er indkvarteret privat hos herboende forældre i medfør af § 42 l, stk. 3, medmindre særlige grunde foreligger.«

6. § 42 k, stk. 2, nr. 3, affattes således:

»3) udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse her i landet, der ville have medført en straf af denne karakter,«

7. § 42 l, stk. 2, nr. 3, affattes således:

»3) udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse her i landet, der ville have medført en straf af denne karakter,«

8. I § 42 l, stk. 3, 1. pkt., og § 42 l, stk. 5, 3. pkt., indsættes efter »ægtefælle«: »eller forældre, hvis udlændingen er mindreårig.«

9. I § 44 a, stk. 1, nr. 4, indsættes efter »inddraget«: »samt om udfaldet af en eventuel klage herover«.

10. I § 53 a, stk. 1, nr. 3, indsættes efter »Bortfald efter §§ 17, 17 a og 21 b«: », nægtelse af forlængelse efter § 11, stk. 2,«.

11. I § 53 a, stk. 2, 3. pkt., indsættes efter »her i landet,«: »træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om nægtelse af forlængelse eller om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2,«.

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. maj 2018, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 1, nr. 1 og 4, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Stk. 3. § 1, nr. 1, finder ikke anvendelse for karensperioder fastsat inden lovens ikrafttræden.

Stk. 4. § 1, nr. 4, finder ikke anvendelse ved beregningen af varigheden af indrejseforbud fastsat efter udlændingelovens §§ 22-24, § 25 a, stk. 1, eller § 25 c inden lovens ikrafttræden. For sådanne indrejseforbud finder de hidtil gældende regler i udlændingelovens § 32, stk. 1, 2. pkt., anvendelse.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for

Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedpunkter
 - 2.1. Justering af asylansøgers indkvartering og adgang til arbejdsmarkedet
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Skærpelse af vandelskrav
 - 2.1.2.1. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser
 - 2.1.2.2. Den foreslåede ordning
 - 2.1.3. Kodificering af praksis for privat indkvartering hos herboende forældre
 - 2.1.3.1. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser
 - 2.1.3.2. Den foreslåede ordning
 - 2.2. Justering af Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.1.1. De enkelte tilfældegrupper
 - 2.2.1.2. Påklage af inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse på asylområdet
 - 2.2.2. Justering af Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt for mindreårige asylansøgere
 - 2.2.2.1. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser
 - 2.2.2.2. Den foreslåede ordning
 - 2.2.3. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af flygtninges opholdstilladelser
 - 2.2.3.1. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser
 - 2.2.3.2. Den foreslåede ordning
 - 2.3. Kodificering af praksis for forlængelse af opholdstilladelser meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 3
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser
 - 2.3.3. Den foreslåede ordning
 - 2.4. Advisering af kommunerne om visse afgørelser i klagesager
 - 2.4.1. Gældende ret
 - 2.4.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser
 - 2.4.3. Den foreslåede ordning
 - 2.5. Beregning af varigheden af et indrejseforbud
 - 2.5.1. Gældende ret
 - 2.5.1.1. Udlændingelovens regler om indrejseforbud
 - 2.5.1.2. Udsendelsesdirektivet
 - 2.5.1.3. Udsendelsesdirektivets implementering i dansk ret
 - 2.5.1.4. EU-Domstolens dom i sag C-225/16 Ouhrami
 - 2.5.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser
 - 2.5.3. Den foreslåede ordning
3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
 4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
 5. Administrative konsekvenser for borgerne
 6. Miljømæssige konsekvenser
 7. Forholdet til EU-retten
 8. Hørte myndigheder m.v.
 9. Sammenfattende skema

1. Indledning

I en tid med stadig store flygtninge- og migrantstrømme, der søger mod Europa, er det afgørende for Danmark, at der er den rette balance i udlændingepolitikken. Det gælder for dem, der under angivelse af at være forfulgt kommer hertil og søger beskyttelse, dem, der allerede er kommet hertil og afventer behandlingen af deres asylsag, og dem, der er med-delt opholdstilladelse i Danmark som flygtninge på grund af personlige eller generelle omstændigheder i hjemlandet.

Lovforslaget adresserer en række uhensigtsmæssigheder, der relaterer sig til indkvarteringen og forsørgelsen af flygtninge og asylansøgere.

Der foreslås en stramning af reglerne om straffrihed som betingelse for asylansøgers private indkvartering, indkvartering i egenfinansieret bolig og adgang til arbejdsmarkedet. Skærpelsen vil medføre udelukkelse fra de nævnte ordninger, hvis den pågældende er eller bliver idømt anden straffetlig retsfølge end fængsel, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en betinget eller ubetinget frihedsstraf.

Endvidere foreslås det, at mindreårige asylansøgere – tilsvarende, hvad der gælder mellem ægtefæller – kan indkvartere sig hos herboende forældre, og at mindreårige asylansøgere, der er indkvarteret privat hos herboende forældre, ikke er omfattet af Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt.

Desuden foreslås indført en automatisk indbringelse af klager til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelser om inddragelse og nægtelse af forlængelse af flygtninges opholdstilladelser med henblik på dels at sikre, at det ikke er muligt bevidst at forlænge opholdet i Danmark ved at klage på et sent tidspunkt, dels at afhjælpe nogle praktiske forhold i relation til Udlændingestyrelsens og kommunernes forsørgelsespligt.

Endelig foreslås det, at kommunerne adviseres om udfaldet af klager over afgørelser om inddragelse, nægtelse af forlængelse og bortfald af opholdstilladelse med henblik på at sikre den nødvendige opfølgning i kommunerne.

Herudover har lovforslaget til formål at ændre udlændingelovens regler om beregningen af varigheden af indrejseforbud, så de bringes i overensstemmelse med EU-Domstolens praksis. Den 26. juli 2017 afsagde EU-Domstolen således dom i sagen C-225/16 Ouhrami. Sagen omhandlede et præjudicielt spørgsmål om fortolkningen af artikel 11, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne om tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet). Spørgsmålet vedrørte beregningen af et indrejseforbuds varighed, nærmere bestemt fra hvilket tidspunkt varigheden af et indrejseforbud skal beregnes. Domstolen slog i dommen fast, at et indrejseforbud, jf. udsendelsesdirektivets artikel 11, stk. 2, skal regnes fra den faktiske udrejse.

Udsendelsesdirektivets artikel 11, stk. 2, er gennemført i dansk ret i udlændingelovens § 32, stk. 1. Det følger af bestemmelsen, at et indrejseforbud efter dansk ret regnes fra den 1. i den førstkommande måned efter udrejsen eller udsendelsen.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Justering af asylansøgers indkvartering og adgang til arbejdsmarkedet

2.1.1. Gældende ret

Udlændinge, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7 (asylansøgning), kan under nærmere betingelser tage arbejde og bo uden for asylcentre, indtil den pågældende meddeles opholdstilladelse, udrejses eller udsendes.

De enkelte elementer i den gældende ordning fremgår af udlændingelovens § 14 a om adgang til arbejdsmarkedet, § 42 k om ophold i egenfinansieret bolig, og § 42 l om privat indkvartering hos venner eller familie samt privat indkvartering hos en ægtefælle.

For at kunne benytte ordningens enkelte elementer skal udlændingen foruden at have indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 opfylde en række betingelser og indgå en kontrakt med Udlændingestyrelsen. Betingelserne, der gengives nedenfor, fremgår af henholdsvis § 14 a, stk. 1, § 42 k, stk. 1, og § 42 l, stk. 1, 3 og 5.

Fælles for adgangen til at tage arbejde, til at flytte i egenfinansieret bolig og til at indkvartere sig privat hos venner eller familie gælder det, at udlændingen har opholdt sig i Danmark i mindst 6 måneder fra indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, at Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at udlændingen kan opholde sig i Danmark under asylsagens behandling (fase 2), jf. herved § 48 e, stk. 2, og at udlændingen indgår en kontrakt med Udlændingestyrelsen om de nærmere vilkår.

For adgangen til at tage arbejde er det endvidere en betingelse, at udlændingens identitet er fastlagt, jf. udlændingelovens § 14 a, stk. 1, nr. 1.

For adgangen til at flytte i egenfinansieret bolig er det endvidere en betingelse, at udlændingen kan forsørge sin husstand, og at boligen er egnet til beboelse af den pågældende husstand, jf. udlændingelovens § 42 k, stk. 1, nr. 3 og 5.

Det er en forudsætning for adgangen til at flytte i egenfinansieret bolig og til at indkvartere sig privat hos venner eller familie, at boligen er placeret i en kommune, hvortil der kan visiteres flygtninge på grundlag af de aftalte eller fastsatte kommunekvoter, jf. udlændingelovens § 42 k, stk. 1, nr. 4, og § 42 l, stk. 5, 1. pkt.

Særligt for adgangen til privat indkvartering hos en ægtefælle er det alene en betingelse, at udlændingen indgår en kontrakt med Udlændingestyrelsen om de nærmere vilkår. Der

stilles i disse sager således ikke krav til boligens beliggenhed, til varigheden af udlændingens ophold i Danmark eller til hvilken fase af asylprocessen, udlændingens asylansøgning er nået, jf. udlændingelovens § 42 l, stk. 3.

I kontrakten, der skal indgås mellem udlændingen og Udlændingestyrelsen, skal det indgå som et vilkår, at udlændingen medvirker til sagens oplysning og efter afslag på eller frafald af ansøgningen medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold, jf. udlændingelovens § 14 a, stk. 3, § 42 k, stk. 5, og § 42 l, stk. 4.

Foruden afgrænsningen af de persongrupper, der er omfattet af de enkelte ordninger for at arbejde og bo uden for asylcentrene, er visse udlændinge afskåret fra at benytte sig heraf, jf. udlændingelovens § 14 a, stk. 2, § 42 k, stk. 2, og § 42 l, stk. 2 og stk. 5, 2. pkt.

Det gælder 1) udlændinge, der er administrativt udvist i medfør af § 25, 2) udlændinge, der er udvist ved dom, 3) udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget fængsel for strafbart forhold begået her i landet, 4) udlændinge, hvis opholdstilladelse er bortfaldet i medfør af § 21 b, stk. 1, 5) udlændinge, der er omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, 6) udlændinge, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles efter § 53 b, og 7) udlændinge under 18 år, medmindre Udlændingestyrelsen efter en konkret vurdering finder, at hensynet til den mindreåriges tarv taler derfor.

Udlændingestyrelsen kan efter udlændingelovens § 14 a, stk. 4, § 42 k, stk. 6, og § 42 l, stk. 6, inddrage en tilladelse til henholdsvis at tage arbejde, til at tage ophold i egenfinansieret bolig, eller til privat indkvartering, når betingelserne ikke længere er opfyldte, eller når udlændingen ikke overholder vilkårene i den indgåede kontrakt.

En asylansøger, der får afslag på en ansøgning om at tage arbejde efter udlændingelovens § 14 a, eller at flytte ud efter udlændingelovens § 42 k og § 42 l, kan indgive klage over Udlændingestyrelsens afgørelse til Udlændinge- og Integrationsministeriet, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 1, 1. pkt. Udlændingestyrelsens afgørelser efter § 42 k og § 42 l kan dog ikke påklages, for så vidt angår boligens geografiske placering, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 1, 2. pkt.

2.1.2. Skærpelse af vandelskrav

2.1.2.1. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

Adgangen for en udlænding, der har indgivet asylansøgning, til at arbejde og bo uden for asylcentrene, indtil den enkelte udlænding meddeles opholdstilladelse, udrejses eller udsendes, er betinget af, at udlændingen ikke er idømt betinget eller ubetinget fængsel for strafbart forhold begået her i landet, jf. ovenfor pkt. 2.1.1.

Det følger af straffelovens § 16, stk. 1, at personer, der på gerningstiden var utilregnelige på grund af sindssygdom el-

ler tilstande, der må ligestilles hermed, ikke straffes. Tilsvarende gælder personer, der var mentalt retarderede i højere grad. Befandt gerningsmanden sig som følge af indtagelse af alkohol eller andre rusmidler forbigående i en tilstand af sindssygdom eller i en tilstand, der må ligestilles hermed, kan straf dog pålægges, når særlige omstændigheder taler derfor.

Personer, der på gerningstiden var mentalt retarderede i lettere grad, straffes ikke, medmindre særlige omstændigheder taler for at pålægge straf. Tilsvarende gælder personer, der befandt sig i en tilstand, som ganske må ligestilles med mental retardering, jf. straffelovens § 16, stk. 2.

Hvis en tiltalt frifindes for straf i medfør af straffelovens § 16, kan den pågældende imidlertid i medfør af straffelovens kapitel 9 idømmes andre retsfølger, der bl.a. kan indebære eller give mulighed for frihedsberøvelse. Dette omfatter bl.a. dom til behandling med mulighed for hospitalsindlæggelse, dom til anbringelse i hospital mv. og dom til forvaring.

Andre strafferetlige retsfølger, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, sidestilles på en række andre udlændingeretlige områder i dag med betinget og/eller ubetinget frihedsstraf.

Som eksempler herpå kan nævnes, at der i ægtefællesammenføringssager efter udlændingelovens § 9, stk. 10, meddeles afslag, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, såfremt den herboende person inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod en ægtefælle eller samlever ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens § 213, § 216, stk. 1, § 225, jf. § 216, stk. 1, § 233, stk. 1 og 2, §§ 233 a, 237, 244-246, 250, 260, 261, 262 a eller 266.

Endvidere meddeles i sager om tidsubegrænset opholdstilladelse afslag efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 2, hvis udlændingen er idømt ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

Efter udlændingelovens § 11, stk. 9, meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen uden for de tilfælde, der er nævnt i stk. 3, nr. 2 og 3, her i landet er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, indtil udløbet af en karenperiode, der er fastsat i udlændingelovens § 11 a og b og graderet i forhold til strafudmålingen.

Herudover kan en udlænding, der idømmes en anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have med-

ført en straf af denne karakter, udvises ved dom efter bestemmelserne i udlændingelovens §§ 22-24.

Kriminalitet er uacceptabelt, hvilket i særdeleshed også gælder for udlændinge, der kommer til Danmark med henblik på at søge beskyttelse. Der skal derfor sættes hårdt ind over for personer, der begår kriminalitet, således at disse udelukkes fra ordningen om arbejde og bolig uden for asylcentre.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder det derfor rimeligt og hensigtsmæssigt, at også personer, der opfylder betingelserne for straffrihed, selv om de har begået alvorlig kriminalitet, og som grundet mental tilstand idømmes en anden retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, udelukkes fra at arbejde og bo uden for asylcentre. Vandelskravet bør derfor skærpes, således at det i højere grad svarer til, hvad der gælder på en række andre udlændingeretlige områder.

2.1.2.2. Den foreslåede ordning

Der foreslås en skærpelse af udlændingelovens § 14 a om adgang til arbejdsmarkedet, § 42 k om ophold i egenfinansieret bolig, og § 42 l om privat indkvartering hos venner eller familie samt privat indkvartering hos en ægtefælle således, at ordningen ikke gælder for udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse her i landet, der ville have medført en straf af denne karakter.

Skærpelsen vil dermed som noget nyt også omfatte udlændinge, der er idømt foranstaltninger efter straffelovens kapitel 9, f.eks. dom til behandling med mulighed for hospitalsindlæggelse, dom til anbringelse i hospital mv. og dom til forvaring.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 3, 6 og 7.

2.1.3. Kodificering af praksis for privat indkvartering hos herboende forældre

2.1.3.1. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

Udlændinge, der har indgivet ansøgning om asyl efter udlændingelovens § 7, har en særlig lempelig adgang til privat indkvartering hos en herboende ægtefælle, idet der stilles færre betingelser for at benytte sig af ordningen.

Efter ordlyden af udlændingelovens § 42 l, stk. 3, har mindreårige asylansøgere ikke en tilsvarende lempelig adgang til privat indkvartering hos herboende forældre.

Det fremgår imidlertid af Udlændingestyrelsens bidrag til udlændinge- og integrationsministerens besvarelser af to folketingssspørgsmål den 29. april og 31. maj 2016, jf. Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik 2015-16, Alm. del, spørgsmål nr. 324 og 568, at Udlændingestyrelsen ud fra en analog og formålsbestemt fortolkning af udlændingelovens

§ 42 l, stk. 3, finder, at privat indkvartering af mindreårige børn hos herboende forældre kan ske efter samme betingelser som angivet i den pågældende bestemmelse, bl.a. under henvisning til, at der påhviler forældre en forsørgelsespligt over egne børn på samme måde, som der påhviler ægtefæller en gensidig forsørgelsespligt.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder det hensigtsmæssigt, at den beskrevne praksis kodificeres i udlændingeloven, hvorefter mindreårige asylansøgere, der har herboende forældre, kan ansøge om privat indkvartering hos den eller disse forældre på samme lempeligere vilkår, som der gælder for ægtefæller.

Dette skal også ses i sammenhæng med, at indkvartering af børn med herboende forældre i mindre grad bør være en statslig omkostning, da forældre har forsørgelsespligten over for deres børn, jf. nedenfor pkt. 2.2.2.

Det bemærkes i den forbindelse, at hensynet til barnets tarv i almindelighed må antages at tilsige, at den mindreårige udlænding indkvarteres hos eventuelle herboende forældre hurtigt, og således uden at der stilles krav om et ophold på mindst 6 måneder.

Det bemærkes endvidere, at ved afgørelsen af, hvilken EU-medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, går en mindreårig udlændings lovligt bosiddende familiemedlemmer forud for, hvor udlændingen har opholdstilladelse eller visum, eller hvor udlændingen først har indgivet asylansøgning, jf. kapitel 3 i Dublinforordningen, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (omarbejdning).

På denne baggrund finder Udlændinge- og Integrationsministeriet, at mindreårige asylansøgere, tilsvarende adgangen til privat indkvartering hos en ægtefælle, bør kunne opnå tilladelse til privat indkvartering hos en herboende forælder, uden at der stilles krav om, at ansøgerens asylsag er nået til mindst fase 2.

Udlændinge- og Integrationsministeriet bemærker, at en mindreårig asylansøger efter udlændingelovens § 42 l, stk. 1, vil kunne ansøge om privat indkvartering hos anden familie eller venner, men vil da skulle opfylde betingelserne om mindst 6 måneders ophold, og at ansøgerens asylsag er nået til mindst fase 2. Endvidere vil boligen skulle være placeret i en kommune, hvortil der kan visiteres flygtninge, jf. ovenfor pkt. 2.1.1.

Da de samme særlige hensyn til muligheden for indkvartering hos forældre som hos ægtefæller, herunder de gældende regler for forsørgelsespligt, ikke gør sig gældende i forhold til muligheden for indkvartering hos anden familie og venner, har Udlændinge- og Integrationsministeriet ikke fundet anledning til at ændre på den almindelige adgang til privat

indkvartering hos anden familie eller venner efter § 42 1, stk. 1.

Vedrørende den kontrakt, en asylansøger også efter udlændingelovens § 42 1, stk. 3, skal indgå med Udlændingestyrelsen som vilkår for en tilladelse til privat indkvartering hos en herboende ægtefælle, eller som foreslået herboende forældre, hvis asylansøgeren er mindreårig, kan henvises til Udlændingestyrelsens bidrag til udlændinge- og integrationsministerens besvarelse af et folketingssspørgsmål den 25. juni 2016, jf. Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik 2015-16, Alm. del, spørgsmål nr. 665.

Heraf fremgår, at der ikke er tale om en egentlig privatretlig kontrakt. Den såkaldte kontrakt gengiver og tydeliggør de vilkår for privat indkvartering, som fremgår af lovgivningen. Asylansøgeren bekræfter med sin underskrift på kontrakten, at den pågældende er gjort bekendt med og er indforstået med at skulle overholde disse vilkår for at kunne indkvarteres privat.

Det fremgår endvidere, at en uledsaget mindreårig asylansøger får udpeget en personlig repræsentant/bisidder i forbindelse med asylsagsbehandlingen, og at Udlændingestyrelsen forud for en eventuel indgåelse af kontrakt om privat indkvartering undersøger, om den mindreåriges personlige repræsentant/bisidder er bekendt med og understøtter ønsket om privat indkvartering. Udlændingestyrelsen retter endvidere henvendelse til det asylcenter, hvor den uledsagede mindreårige asylansøger er indkvarteret, med henblik på at indhente oplysninger om den mindreåriges fysiske og psykiske tilstand, om eventuelle underretninger om barnet til den stedlige kommune samt om værtsfamiliens bopælskommune har foretaget en vurdering af værtsfamilien. Derudover undersøger Udlændingestyrelsen, om der i forbindelse med behandlingen af barnets asylsag er foretaget en vurdering af barnets modenhed.

Efter § 2, stk. 3, i aktivloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 269 af 21. marts 2017 af lov om aktiv socialpolitik, ophører forældres ansvar for at forsørge et barn, hvis barnet selv har ansvar for at forsørge en ægtefælle eller et barn.

En mindreårig asylansøger, der selv har eller får et barn, har således selv en forsørgelsespligt over sit barn og udtræder samtidig af sine egne forældres forsørgelsespligt. En mindreårig udlænding vil i den situation dermed ikke opfylde de hensyn, der ligger til grund for den særligt lempelige ordning for privat indkvartering hos herboende forældre.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder imidlertid for denne afgrænsede personkreds, at en mindreårig asylansøger ikke skal stilles ringere som følge af selv at have forsørgelsespligt over et barn ved at skulle opfylde bl.a. kravet om 6 måneders ophold her i landet. I den forbindelse har Udlændinge- og Integrationsministeriet lagt vægt på, at de herboende forældre ikke pålægges at være indkvarteringsværter for den mindreårige asylansøger, som forældrene ikke (læn-

gere) har forsørgelsespligt over, men at der er tale om en ansøgningsordning.

2.1.3.2. Den foreslåede ordning

Med den foreslåede ændring af udlændingelovens § 42 1, stk. 3, lovfæstes Udlændingestyrelsens praksis, hvorefter Udlændingestyrelsen efter ansøgning træffer afgørelse om, at en mindreårig udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, kan indkvartere sig privat hos herboende forældre, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejses eller udsendes, hvis udlændingen indgår en kontrakt med Udlændingestyrelsen.

Det er uden betydning, at kun én forælder til den mindreårige opholder sig lovligt her i landet, hvorimod det er en forudsætning, at den person, der har rådighed over boligen, har lovligt ophold her i landet.

På samme måde, som hvad der gælder for privat indkvartering hos en herboende ægtefælle, vil det med den foreslåede ændring af udlændingelovens § 42 1, stk. 5, ikke være et krav, at den herboende forælders bolig er placeret i en kommune, hvortil der kan visiteres flygtninge på grundlag af de aftalte eller fastsatte kommunekvoter, jf. integrationslovens § 8.

Hensynet til barnets tarv må i almindelighed antages at tilsi-ge, at den mindreårige udlænding indkvarteres hos eventuelle forældre, men Udlændingestyrelsen vil konkret i de enkelte tilfælde også foretage en vurdering af, om hensynet til den mindreåriges tarv taler for at lade den mindreårige indkvartere sig privat hos herboende forældre, jf. udlændingelovens § 42 1, stk. 5, 2. pkt. Udlændingestyrelsen skal ved vurderingen heraf bl.a. inddrage beskyttelsen i artikel 3, 9 og 12 i FN's Børnekonvention af 20. november 1989.

Den foreslåede ordning vil ikke gælde for mindreårige udlændinge, der er omfattet af udlændingelovens § 42 1, stk. 2. Udelukket fra den foreslåede ordning er således 1) udlændinge, der er administrativt udvist i medfør af § 25, 2) udlændinge, der er udvist ved dom, 3) udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget fængsel for strafbart forhold begået her i landet, 4) udlændinge, hvis opholdstilladelse er bortfaldet i medfør af § 21 b, stk. 1, 5) udlændinge, der er omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og 6) udlændinge, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles efter § 53 b.

Der henvises endvidere til den under pkt. 2.1.2 foreslåede skærpelse af vandelskravet, der ligeledes foreslås at finde anvendelse for adgangen til mindreårige asylansøgers private indkvartering hos herboende forældre.

Det vil dog i ganske særlige tilfælde kunne forekomme, at hensynet til Danmarks internationale forpligtelser, herunder særligt hensynet til barnets tarv, helt afgørende tilsiger, at der vil skulle dispenseres fra bestemmelsen i udlændingelovens § 42 1, stk. 2, således at en mindreårig asylansøger vil

kunne indkvartere sig privat hos herboende forældre til trods for f.eks. en betinget dom om fængsel.

Med en mindreårig udlænding forstås med den foreslåede ordning en udlænding under 18 år. Har en udlænding angivet at være mindreårig og på denne baggrund fået tilladelse til privat indkvartering hos herboende forældre, og træffer Udlændingestyrelsen senere som led i behandlingen af udlændingens asylansøgning afgørelse om, at udlændingen er voksen på baggrund af en aldersundersøgelse, forudsættes Udlændingestyrelsen at træffe afgørelse om, at udlændingen ikke længere opfylder betingelserne for privat indkvartering hos sine forældre som mindreårig, medmindre helt særlige grunde taler derimod, jf. udlændingelovens § 42 l, stk. 6. Udlændingen vil da i stedet kunne indgive ny ansøgning om privat indkvartering efter udlændingelovens § 42 l, stk. 1, herunder til indkvartering hos forældrene, og vil skulle opfylde de almindelige betingelser, herunder betingelsen i udlændingelovens § 42 l, stk. 5, 1. pkt., om, at boligen er placeret i en kommune, hvortil der kan visiteres flygtninge på grundlag af de aftalte eller fastsatte kommunekvoter, jf. integrationslovens § 8.

Det foreslås endelig, at en mindreårig asylansøger, der selv har forsørgelsespligten over et barn, ligeledes omfattes af ordningen, uanset at den mindreårige er udtrådt af forældrenes forsørgelsespligt.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 8.

2.2. Justering af Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt

I en række tilfælde påhviler ansvaret for en udlændings underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser Udlændingestyrelsen. Persongruppen, der er omfattet heraf, fremgår af udlændingelovens § 42 a, stk. 1-4.

Andre bestemmelser i udlændingeloven, der regulerer, hvornår en udlændings ophold i landet er lovligt, og hvornår det ikke (længere) er lovligt, har også betydning for, hvornår Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt finder anvendelse.

2.2.1. Gældende ret

Det fremgår af udlændingelovens § 42 a, stk. 1, at en udlænding, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7 (asylansøgning), får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, eller udlændingen udrejser eller udsendes, jf. dog stk. 3 og 4 og § 43, stk. 1. En udlænding som nævnt i 1. pkt., der er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 1-3, § 9 b, § 9 c eller § 9 e, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen indtil det tidspunkt, hvor ansvaret for udlændingen overgår til kommunalbestyrelsen, jf. integrationslovens § 4, stk. 2, jf. dog stk. 3 og 4.

Det fremgår endvidere af udlændingelovens § 42 a, stk. 2, at har en udlænding, der ikke er omfattet af stk. 1 eller § 43,

stk. 1, efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 ikke ret til at opholde sig her i landet, får udlændingen udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, hvis det er nødvendigt af hensyn til forsørgelsen af udlændingen, jf. dog stk. 3 og 4.

Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt gælder efter udlændingelovens § 42 a, stk. 3, nr. 1-4, ikke i følgende tilfælde:

1) Hvis udlændingen har lovligt ophold her i landet i medfør af § 1 eller § 5, stk. 2, eller i medfør af et registreringsbevis eller et opholdskort efter § 6 eller i medfør af en opholdstilladelse efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n eller 9 p. En udlænding som nævnt i stk. 1, 1. pkt., der er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af § 9 b, § 9 c eller § 9 e, får uanset 1. pkt. udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen i den periode, som er nævnt i stk. 1, 2. pkt.

2) Hvis udlændingen har indgået ægteskab med en herboende person, medmindre særlige grunde foreligger.

3) Hvis udlændingens opholdssted ikke kendes.

4) Hvis udlændingen har ret til hjælp til forsørgelse efter anden lovgivning. Stk. 1 gælder dog, uanset om udlændingen har ret til hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik.

Endvidere kan Udlændingestyrelsen efter udlændingelovens § 42 a, stk. 4, pålægge en udlænding at betale udgifterne til udlændingens eller dennes families underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser eller ophold på et indkvarteringssted omfattet af stk. 5, såfremt udlændingen har tilstrækkelige midler hertil. Der kan pålægges betalingspligt efter 1. pkt. for perioden til og med udgangen af den første hele måned efter tidspunktet for afgørelsen om visitering af udlændingen, jf. integrationslovens § 10, stk. 1. Der kan endvidere pålægges betalingspligt efter 1. pkt., indtil en udlænding, der efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet, udrejser eller udsendes.

2.2.1.1. De enkelte tilfældegrupper

Forsørgelsespligten efter udlændingelovens § 42 a, stk. 1, omfatter asylansøgere i den indledende Dublinfase, asylansøgere, der er registrerede som asylansøgere her i landet (fase 2), jf. udlændingelovens § 48 e, stk. 2, og afviste asylansøgere i udsendelsesfasen, der efter endeligt afslag på asyl og eventuelt afslag på opholdstilladelse på andet grundlag afventer udrejse eller udsendelse. Bestemmelsen omfatter også udlændinge, som er meddelt afslag på asyl, fordi de pågældende er udelukket herfra, f.eks. som følge af begåede alvorlige forbrydelser, men som ikke kan udsendes af landet, fordi dette ville stride mod refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31, dvs. udlændinge på såkaldt tålt ophold.

Forsørgelsespligten efter udlændingelovens § 42 a, stk. 2, omfatter andre udlændinge, der ikke er asylansøgere, og

som efter udlændingelovens kapitel 1 og 3-5 ikke har ret til at opholde sig her i landet. Dette gælder uanset grundlaget for, at udlændingen ikke (længere) har lovligt ophold her i landet, og uanset grundlaget for udlændingens tidligere lovlige ophold. Har en udlænding, der ikke er asylansøger, ret til, eller meddeles udlændingen ret til at opholde sig her i landet, mens ansøgningen om opholdstilladelse behandles, er udlændingen ikke omfattet af den nævnte bestemmelse, men vil til gengæld have ret til hjælp til forsørgelse efter de nærmere betingelser i aktivloven, idet den pågældende har lovligt ophold i aktivlovens forstand, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 3, nr. 4. Tilsvarende gælder en udlænding, der ikke er asylansøger, og som er meddelt endeligt afslag på opholdstilladelse, men hvor en eventuel udrejsefrist, der fastsættes i afslaget, ikke er udløbet. Dette skyldes, at udlændingen indtil det tidspunkt, hvor udlændingen har pligt til at udrejse efter udlændingeloven, vil kunne have ret til hjælp efter aktivloven, forudsat at lovens øvrige betingelser er opfyldt, jf. aktivlovens § 3, stk. 1. Det fremgår af denne bestemmelse, at enhver, der opholder sig lovligt her i landet i aktivlovens forstand, har ret til hjælp efter aktivloven.

Som eksempel på anvendelsesområdet for udlændingelovens § 42 a, stk. 2, er udlændinge, hvor der er truffet endelig afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af de pågældendes opholdstilladelser, og hvor udrejsefristen er udløbet. Dette gælder, uanset om udlændingen har haft opholdstilladelse som flygtning eller på andet grundlag. Bestemmelsen omfatter også udlændinge, hvis opholdstilladelse er udløbet, uden at udlændingen har ansøgt om forlængelse, eller uden at en eventuel efterfølgende ansøgning om forlængelse har været eller er tillagt opsættende virkning.

En række yderligere eksempler fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 1999-2000, tillæg A, side 7396 f.

Det er efter bestemmelsen i udlændingelovens § 42 a, stk. 2, en betingelse, at det er nødvendigt af hensyn til forsørgelsen af udlændingen at dække udgifterne til udlændingens underhold. Det er en forudsætning, at den pågældende ikke på anden vis selv eller gennem familie, der er forpligtet hertil, kan sørge for sin indkvartering og sit underhold eller gennem anden familie eller venner faktisk sørger for sin indkvartering og sit underhold. Det er desuden en forudsætning, at den pågældende ikke har ret til hjælp til forsørgelse efter aktivloven, fordi den pågældende ikke længere har lovligt ophold i aktivlovens forstand, jf. § 42 a, stk. 3, nr. 4.

Efter udlændingelovens § 42 l, stk. 7, forsørges en asylansøger, der er indkvarteret i medfør af § 42 l, fortsat af Udlændingestyrelsen, jf. § 42 a, stk. 1, jf. stk. 3 og 4, og § 42 b, og er fortsat omfattet af udlændingelovens regler om undervisning og aktivering, jf. §§ 42 c-42 g.

2.2.1.2. Påklage af inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse på asylområdet

Efter udlændingelovens § 53 a, stk. 1, kan en række afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen på asylområdet indbringes for Flygtningenævnet, jf. dog § 53 b, stk. 1.

Det gælder bl.a. afslag på asyl efter udlændingelovens § 7 eller 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelses-spørgsmål efter § 32 a, og inddragelser efter §§ 19 og 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelses-spørgsmål efter § 32 a, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 2 og 3. Flygtningenævnet behandler også klager om nægtelse af forlængelse.

Efter udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 3. pkt., anses et afslag på asyl efter § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, for påklaget til Flygtningenævnet. Undtaget herfra er sager, der behandles efter åbenbart grundløs-proceduren, jf. § 53 b, stk. 1, og hvor der ikke er klageadgang til Flygtningenævnet.

En udlænding, hvis opholdstilladelse meddelt efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, inddrages eller nægtes forlænget, vil derimod selv skulle indgive klage til Flygtningenævnet.

I begge tilfælde har klagen opsættende virkning, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 4. pkt. At en klage har opsættende virkning, betyder ifølge almindelige processuelle principper, at den påklagede afgørelse ikke har nogen retsvirkning og derfor ej heller kan håndhæves, før den måtte blive stadfæstet. Udlændingen har følgelig under klagesagens behandling samme retsstilling, som hvis den indbragte afgørelse slet ikke var truffet.

Der gælder ingen klagefrist for indbringelse af afgørelser om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse for Flygtningenævnet.

2.2.2. Justering af Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt for mindreårige asylansøgere

2.2.2.1. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

Efter udlændingelovens § 42 l, stk. 7, forsørges en asylansøger, der er indkvarteret i medfør af § 42 l, fortsat af Udlændingestyrelsen, jf. § 42 a, stk. 1, jf. stk. 3 og 4, og § 42 b, og er fortsat omfattet af udlændingelovens regler om undervisning og aktivering, jf. §§ 42 c-42 g.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder imidlertid, at mindreårige asylansøgere ikke skal være omfattet af Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt, hvis den mindreårige asylansøger har herboende forældre og på den baggrund har fået tilladelse til privat indkvartering hos forældrene i medfør af den foreslåede ændring af udlændingelovens § 42 l, stk. 3, jf. ovenfor pkt. 2.1.3.

Forældre har en generel forsørgelsespligt over for deres børn, og er en mindreårige asylansøger indkvarteret privat hos sine herboende forældre, vil forældrene derfor være

nærmest til at afholde udgifterne forbundet hermed. Staten skal ikke afholde sådanne udgifter unødigt.

Forældres forsørgelsespligt over for deres børn fremgår på det privatretlige område af § 13, stk. 1, i lov om børns forsørgelse, jf. lovbekendtgørelse nr. 1815 af 23. december 2015, hvorefter forældre hver for sig er forpligtet til at forsørge barnet. Barnet skal forsørges, opdrages og uddannes under hensyn til forældrenes livsvilkår og barnets bedste.

På det offentligretlige område fremgår forsørgelsespligten, ligesom ægtefællers gensidige forsørgelsespligt, af § 2, stk. 1, i aktivloven, hvorefter enhver mand og kvinde i forhold til det offentlige har ansvar for at forsørge sig selv, sin ægtefælle og sine børn under 18 år.

Udlændingestyrelsen har hertil oplyst, at Udlændingestyrelsen – i relation til den ovenfor under pkt. 2.1.3.1 beskrevne praksis, hvorefter privat indkvartering af mindreårige asylansøgere hos herboende forældre efter en analog og formålsbestemt fortolkning af udlændingelovens § 42 l, stk. 3, allerede sker i dag – anser Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt over den mindreårige asylansøger for at overgå fra Udlændingestyrelsen til forældrene ved en tilladelse til privat indkvartering.

Udlændingestyrelsen orienterer de herboende forældre om afholdelsen af den samtale, hvor der indgås kontrakt om privat indkvartering, jf. udlændingelovens § 42 l, stk. 4, med henblik på, at forældrene deltager i samtalen. Ved denne samtale vejleder Udlændingestyrelsen forældrene om, at forsørgelsespligten overgår til forældrene, når den mindreårige asylansøger indkvarteres privat hos dem, herunder med den konsekvens, at forældrene henvises til muligheden for at søge den relevante bopælskommune om hjælp til forsørgelse efter integrationsloven eller aktivloven, såfremt forældrene ikke mener at kunne opfylde forsørgelsespligten. Udlændingestyrelsen underretter endelig den relevante kommune om Udlændingestyrelsens afgørelse om privat indkvartering og om overgangen af forsørgelsespligten fra Udlændingestyrelsen til forældrene.

Udlændingestyrelsen har endvidere oplyst, at Udlændingestyrelsen dog i helt særlige tilfælde påtager sig at dække udgifterne til underhold og sundhedsmæssige ydelser, uanset at en mindreårige asylansøger er privat indkvartering hos herboende forældre. Dette kan eksempelvis være tilfældet, hvis der foreligger oplysninger om, at den mindreårige asylansøger er særdeles plejekrævende på grund af handicap eller anden sygdom, og at en udgiftskrævende behandling allerede er iværksat under barnets ophold i asylcenterregi.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder det hensigtsmæssigt, at denne praksis kodificeres i udlændingeloven, således at Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt ikke skal gælde, hvis udlændingen er mindreårig og er indkvarteret privat hos herboende forældre i medfør af § 42 l, stk. 3, medmindre særlige grunde foreligger.

Udlændinge- og Integrationsministeriet henviser i den forbindelse supplerende til, at forældrene vil have ret til børne- og ungeydelse efter de almindelige regler i lov om en børne- og ungeydelse, jf. lovbekendtgørelse nr. 609 af 3. juni 2016, samt, såfremt forældrene modtager ydelser i form af integrationsydelse eller kontanthjælp efter aktivloven, være berettiget til at modtage denne ydelse på forsørgersats, når den mindreårige asylansøger opholder sig hos og forsørges i hjemmet af en eller begge forældre og uanset, at den mindreårige asylansøger ikke har opnået opholdstilladelse eller er registreret i Folkeregistret.

Herboende forældre til en mindreårig asylansøger vil således have mulighed for at modtage ydelser på det sociale område, når den mindreårige er privat indkvarteret hos forældrene. Da adgangen til disse ydelser almindeligvis er betinget af bl.a., at den mindreårige opholder sig hos den forsørgelsespligtige forælder, finder Udlændinge- og Integrationsministeriet, at justeringen af Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt skal begrænses til sager, hvor en mindreårig asylansøger har fået tilladelse til privat indkvartering hos herboende forældre.

For så vidt angår sundhedsydelser vil en mindreårig asylansøger alene have ret til akut behandling i medfør af § 80 i sundhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1188 af 24. september 2016, mens asylansøgningen er under behandling, og forældrene vil således skulle afholde udgifterne til anden sundhedsbehandling, når den mindreårige asylansøger er privat indkvarteret hos dem.

Udlændingestyrelsen skal derfor foruden den generelle vejledning om overgangen af forsørgelsespligten fra Udlændingestyrelsen til forældrene udførligt vejlede om, at en række udgifter, som Udlændingestyrelsen har afholdt under den mindreårige asylansøgers indledende indkvartering på et asylcenter, fremadrettet forventes afholdt af forældrene selv, at forældrene, såfremt de efterfølgende ikke mener at kunne opfylde forsørgelsespligten, vil blive henvist til at søge den relevante bopælskommune om hjælp til forsørgelse efter integrationsloven eller aktivloven, og at modtagelse af hjælp efter integrationsloven eller aktivloven i visse tilfælde vil kunne have betydning for forældrenes eget opholdsgrundlag.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder således, at Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt ikke skal genindtræde alene som følge af, at forældrene ikke kan skaffe det nødvendige til deres egen og barnets forsørgelse.

Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt vil genindtræde, når forældrenes forsørgelsespligt ophører, dvs. ved det fyldte 18. år, eller hvis den mindreårige selv får ansvar for at forsørge en ægtefælle eller et barn, jf. aktivlovens § 2.

Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt vil endvidere kunne genindtræde, hvis den mindreårige asylansøger opgiver sin private indkvartering og lader sig indkvartere på et asylcen-

ter, idet den mindreårige asylansøger da på ny vil være omfattet af udlændingelovens § 42 a, stk. 1.

På denne måde sikres mindreårige asylansøgere et forsørgelsesgrundlag, uanset om de er indkvarteret privat hos herboende forældre eller er indkvarteret på et asylcenter.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder herudover, at Udlændingestyrelsen ligesom i dag i sager, hvor særlige grunde foreligger, skal kunne påtage sig at dække udgifterne til underhold og sundhedsmæssige ydelser, uanset at en mindreårig asylansøger indkvarteres privat hos herboende forældre.

Dette kan eksempelvis være tilfældet, hvis der foreligger oplysninger om, at den mindreårige asylansøger er særdeles plejekrævende på grund af handicap eller anden sygdom, og at en udgiftskrævende behandling allerede er iværksat under opholdet i asylcenterregi.

Det vil tilgodese Danmarks forpligtelser efter bl.a. FN's Handicapkonvention af 13. december 2006, således at en mindreårig asylansøger ikke alene som følge af behandlingskrævende handicap eller lign. reelt afskæres fra at kunne indkvartere sig privat hos sine herboende forældre og således udsættes for en mulig diskriminerende behandling.

2.2.2.2. Den foreslåede ordning

Den foreslåede nye § 42 a, stk. 3, nr. 5, vil medføre, at Udlændingestyrelsens forpligtelse til at dække udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser for en udlænding, der er omfattet af § 42 a, stk. 1, ikke gælder, hvis der er tale om en mindreårig asylansøger, der er privat indkvarteret hos herboende forældre i medfør af den med lovforslaget ændrede bestemmelse i udlændingelovens § 42 l, stk. 3, medmindre særlige grunde foreligger.

En sådan særlig grund kan være, hvis der foreligger oplysninger om, at den mindreårige asylansøger er særdeles plejekrævende på grund af handicap eller anden sygdom, og at en udgiftskrævende behandling allerede er iværksat under opholdet i asylcenterregi.

Det forudsættes, at Udlændingestyrelsen i forbindelse med indgåelse af kontrakten om privat indkvartering udførligt vejleder de herboende forældre om, at forsørgelsespligten overgår til forældrene, når den mindreårige asylansøger indkvarteres privat hos dem, herunder at en række udgifter, som Udlændingestyrelsen har afholdt under den mindreårige asylansøgers indledende indkvartering på et asylcenter, fremadrettet forventes afholdt af forældrene selv, at forældrene, såfremt de efterfølgende ikke mener at kunne opfylde forsørgelsespligten, vil blive henvist til at søge den relevante bopælskommune om hjælp til forsørgelse efter integrationsloven eller aktivloven og at modtagelse af hjælp efter integrationsloven eller aktivloven i visse tilfælde vil kunne have betydning for forældrenes eget opholdsgrundlag.

Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt vil således ikke genindtræde alene som følge af, at forældrene ikke kan skaffe det nødvendige til deres egen og barnets forsørgelse.

Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt vil genindtræde, når forældrenes forsørgelsespligt ophører, dvs. ved det fyldte 18. år, eller hvis den mindreårige selv får ansvar for at forsørge en ægtefælle eller et barn, jf. aktivlovens § 2.

Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt vil endvidere kunne genindtræde, hvis den mindreårige asylansøger opgiver sin private indkvartering og lader sig indkvartere på et asylcenter.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 5.

2.2.3. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af flygtninges opholdstilladelser

2.2.3.1. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

Der gælder i dag ingen klagefrist for indbringelse af Udlændingestyrelsens afgørelser om inddragelse og nægtelse af forlængelse af flygtninges opholdstilladelser for Flygtningenævnet. Samtidig har en klage til Flygtningenævnet, uanset hvornår den indgives, opsættende virkning.

Dette betyder, at forsørgelsespligten over for flygtninge overgår fra kommunerne til Udlændingestyrelsen, når styrelsen har truffet afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse, og udrejsefristen er udløbet, idet udlændingen da ikke længere har ret til at opholde sig her i landet.

Indgives der en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse efter udrejsefristens udløb, vil forsørgelsespligten på ny overgå til kommunerne under klagesagens behandling, idet klagen tillægges opsættende virkning, og udlændingen da vil have lovligt ophold i landet i aktivlovens forstand.

Hvis Flygtningenævnet herefter stadfæster styrelsens afgørelse, vil forsørgelsespligten atter overgå til Udlændingestyrelsen, når udrejsefristen er udløbet, og udlændingen derfor ikke længere har lovligt ophold.

De gældende regler er i lyset heraf uhensigtsmæssige af en række grunde.

Da der ikke gælder en frist for indbringelsen af klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om inddragelse og nægtelse af forlængelse for Flygtningenævnet, men en klage uanset indgivelsestidspunkt tillægges opsættende virkning, vil en udlænding bevidst kunne påklage en afgørelse til Flygtningenævnet på et sent tidspunkt, f.eks. i forbindelse med en planlagt udsendelse, og derved opnå et længere ophold i Danmark. Det medfører en betydelig forlængelse af den samlede sagsbehandling og et større ressourceforbrug, herunder f.eks. fremskaffelse af rejselægitimation og bestilling af hjemrejse, der må opgives.

At en klage har opsættende virkning, betyder ifølge almindelige processuelle principper, at den påklagede afgørelse ikke har nogen retsvirkning og derfor ej heller kan håndhæves, før den måtte blive stadfæstet. Udlændingen har følgelig under klagesagens behandling samme retsstilling, som hvis den indbragte afgørelse slet ikke var truffet.

Det medfører en række tvivlsspørgsmål mellem kommunerne om, hvilken kommune der efter reglerne i integrationsloven og aktivloven vil skulle overtage forsørgelsespligten, og om boligplacering af udlændingen.

Udrejser en udlænding ikke i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist, og medvirker udlændingen ikke til sin udsendelse, kan den pågældende pålægges opholdspligt. I den situation overtager Udlændingestyrelsen forsørgelsen af udlændingen, der som udgangspunkt vil blive indkvarteret på et udrejsecenter.

Bliver udlændingens ulovlige ophold senere lovligt som følge af en klage til Flygtningenævnet, der efter loven tillægges opsættende virkning, vil udlændingen derimod efter ovennævnte principper skulle boligplaceres på ny, og i den situation kan en tidligere anvist bolig i løbet af klagesagsbehandlingen i Flygtningenævnet være disponeret til anden side.

Det er på denne baggrund Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at en automatisk indbringelse af Udlændingestyrelsens afgørelser om inddragelse og nægtelse af forlængelse af flygtninges opholdstilladelser for Flygtningenævnet kan være hensigtsmæssig med henblik på dels at sikre, at det ikke er muligt at udnytte den manglende klagefrist til bevidst at forlænge opholdet i Danmark, dels at løse den forsørgelsesmæssige problemstilling, der opstår ved inddragelse og nægtelse af forlængelse af en flygtnings opholdstilladelse.

Udlændinge- og Integrationsministeriet henviser herved til, at den gældende ordning for automatisk indbringelse af afgørelser i spontane asylsager efter udlændingelovens § 7, der blev indsat i udlændingeloven med lov nr. 421 af 1. juni 1994 om ændring af udlændingeloven og lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. (Effektivisering af asylsagsbehandlingen, foranstaltning af isolation og brev- og besøgskontrol over for frihedsberøvede udlændinge, betalingsordning for asylansøgere underhold m.v.), er begrundet i en meget høj klageprocent samt til, at der ved en fremsendelse til Flygtningenævnet ex officio kunne spares tid og ressourcer hos udlændingemyndighederne og politiet, jf. Folketingstidende 1993-94, tillæg A, spalte 7345 f.

Det fremgår sammesteds, at ca. 96 pct. af alle sager, hvor en asylansøger meddeltes afslag efter normalproceduren, blev påklaget til Flygtningenævnet.

Det vurderes, at Flygtningenævnet kun i meget begrænset omfang som følge af den foreslåede ordning vil skulle behandle sager, der ellers ikke ville være indbragt.

En opgørelse pr. 13. november 2017 over antallet af afgørelser om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser og klager over disse på asylområdet i 2016 og 2017 (indtil 31. oktober 2017) på grundlag af foreløbige og endelige registreringer i udlændingemyndighedernes elektroniske sagsbehandlingssystem viser således, at størsteparten af disse afgørelser påklages til Flygtningenævnet.

I denne periode traf Udlændingestyrelsen 166 afgørelser om inddragelse af flygtninges opholdstilladelser, og Flygtningenævnet modtog i samme periode 154 klager over sådanne afgørelser. Alle afgørelser truffet i 2016 blev påklaget.

Ligeledes traf Udlændingestyrelsen 83 afgørelser om nægtelse af forlængelse af flygtninges opholdstilladelser, og Flygtningenævnet modtog 74 klager over sådanne afgørelser. Alle afgørelser truffet i 2016 blev påklaget.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at den høje klageandel er forventelig set i lyset af, at der er tale om udlændinge, der har boet her i landet i en periode – nogle endda adskillige år – og således har indrettet sig på en tilværelse i Danmark.

Udlændinge- og Integrationsministeriet henviser i øvrigt til, at Udlændingestyrelsen siden efteråret 2016 har undersøgt, om et større antal opholdstilladelser meddelt til somaliske flygtninge med beskyttelsesstatus i Danmark skal inddrages eller nægtes forlænget, samt om opholdstilladelser meddelt med henblik på familiesammenføring til førstnævnte gruppe som konsekvens heraf ligeledes skal inddrages eller nægtes forlænget.

Udlændingestyrelsen opgør i sin løbende offentliggørelse af statistik på udlændingeområdet denne personkreds særskilt på baggrund af foreløbige registreringer.

Det fremgår af denne opgørelse for 2017, at Udlændingestyrelsen pr. 31. oktober 2017 traf 137 afgørelser om inddragelse af somaliske flygtninges opholdstilladelser og hertil 78 afgørelser om inddragelse af familiesammenførtes opholdstilladelser.

Ligeledes traf Udlændingestyrelsen 70 afgørelser om nægtelse af forlængelse af somaliske flygtninges opholdstilladelser og hertil 113 afgørelser om nægtelse af forlængelse af familiesammenførtes opholdstilladelser.

Der er sket en markant stigning i antallet af klager til Flygtningenævnet over afgørelser om inddragelse eller nægtelse af forlængelse, hvorfor de samme overvejelser, som lå til grund for lovændringen i 1994 om automatisk indbringelse af afslag på opholdstilladelse efter § 7, taler for at udvide ordningen til afgørelser om inddragelse og nægtelse af forlængelse af flygtninges opholdstilladelser.

Udlændingestyrelsen vil på ethvert tidspunkt kunne påbegynde en inddragelsessag, hvis der er grund til at tro, at betingelserne for at inddrage en flygtnings opholdstilladelse er til stede. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis Flygtnin-

genævnet i forbindelse med en afgørelse vurderer, at de generelle forhold i et land er væsentligt ændrede.

Ved en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2, eller § 8, tager Udlændingestyrelsen stilling til, om der er grundlag for at inddrage tilladelsen, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. også nedenfor pkt. 2.3.1.

Overvejer Udlændingestyrelsen at påbegynde en inddragelsessag, hvor opholdstilladelsens udløb er umiddelbart foreståede, taler en ressourcebetragtning for, at Udlændingestyrelsen afventer modtagelsen af en ansøgning om forlængelse, hvorved der skal foretages en tilsvarende vurdering. Udlændingestyrelsen kan i så fald mere hensigtsmæssigt nægte at forlænge opholdstilladelsen, under henvisning til at der er grundlag for at inddrage denne.

Det er på denne baggrund Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at såvel afgørelser om inddragelse som afgørelser om nægtelse af forlængelse skal være omfattet af den foreslåede ordning, idet valget af afgørelsestype i nogen grad beror på, hvornår opholdstilladelsen udløber, snarere end grundlaget for, at opholdstilladelsen ikke længere skal være gyldig.

2.2.3.2. Den foreslåede ordning

Med den foreslåede ordning skal en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen om inddragelse eller om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, anses for påklaget til Flygtningenævnet.

Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om inddragelse eller om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, forudsættes Udlændingestyrelsen samtidig at underrette udlændingen om, at afgørelsen er indbragt for Flygtningenævnet, og at udlændingen har mulighed for at fratage klagen.

Indbringelsen for Flygtningenævnet vil som hidtil have opsættende virkning, således at udlændingen har ret til at opholde sig her i landet under Flygtningenævnets behandling. Udlændingestyrelsen vil derfor ikke skulle fastsætte en udrejsefrist i medfør af udlændingelovens § 33, stk. 1. I denne periode vil udlændingen kunne opretholde sin hidtidige bolig og vil fortsat have ret til at tage beskæftigelse eller drive selvstændig erhvervsvirksomhed mv.

Med den foreslåede ordning præciseres i samme forbindelse ordlyden af udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 3, således at det fremgår, at Flygtningenævnets kompetence også omfatter klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2. Der sikres herved den samme begrebsanvendelse i bestemmelsen, som fremgår andre steder i udlændingeloven, bl.a. i udlændingelovens § 33, stk. 1.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 10 og 11.

2.3. Kodificering af praksis for forlængelse af opholdstilladelser meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 3

2.3.1. Gældende ret

Efter udlændingelovens § 7, stk. 3, gives en asylansøger opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold i tilfælde omfattet af § 7, stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile (midlertidig beskyttelsesstatus).

Efter udlændingelovens § 11, stk. 1, meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet. Opholdstilladelsen kan tidsbegrænses.

I medfør af udlændingelovens § 12, hvorefter udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler om opholdstilladelser efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n og 9 p, herunder om adgangen til opholdstilladelse, om tilladelsernes varighed, og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet, er det i § 15, stk. 3, i udlændingebekendtgørelsen, jf. bekendtgørelse nr. 1197 af 26. september 2016 om udlændinges adgang her til landet, fastsat, at opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, gives med henblik på midlertidigt ophold her i landet. Opholdstilladelser efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8 gives derimod efter udlændingebekendtgørelsens § 15, stk. 1, med mulighed for varigt ophold her i landet, medmindre udlændingen kun ansøger om opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold.

Det fremgår endvidere af udlændingebekendtgørelsens § 16, stk. 1, 3. pkt., at en tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, gives for højst 1 år og efter 3 år for højst 2 år ad gangen.

For så vidt angår forlængelse af en opholdstilladelse fremgår det af bemærkningerne til udlændingelovens § 11, stk. 1, jf. Folketingstidende 2002-03, tillæg A, side 4548, at det har betydning for en udlændings retsstilling med hensyn til forlængelse, hvorvidt en opholdstilladelse er meddelt med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet.

Efter udlændingelovens § 11, stk. 2, forlænges en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter udlændingelovens § 19.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse tilsvarende anvendelse.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der ved afgørelse om udvisning efter §§ 25 a-25 c tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af 1) udlændingens tilknytning til det danske samfund, 2) udlændingens alder, helbredstilstand og andre per-

sonlige forhold, 3) udlændingens tilknytning til herboende personer, 4) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed, 5) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og 6) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Ved afgørelser om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold vurderer udlændingemyndighederne således som ved afgørelser om inddragelse af en opholdstilladelse også de hensyn, der er opregnet i udlændingelovens § 26, stk. 1.

Beskyttelsen mod inddragelse i udlændingelovens § 26, stk. 1, finder derimod ikke anvendelse ved afgørelse om forlængelse af tidsbegrænsede opholdstilladelser meddelt med henblik på midlertidigt ophold.

Det er i udlændingelovens § 7, stk. 3, som noget særligt lovfæstet, at opholdstilladelse efter bestemmelsen gives med henblik på midlertidigt ophold. Af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2014-15 (1. samling), A, L 72 som fremsat, side 8 f., fremgår det bl.a., at en sådan midlertidig opholdstilladelse ikke vil skulle forlænges, hvis de forhold, der førte til tildeling af beskyttelsen, ikke længere kan begrunde beskyttelse. Der skal med andre ord foretages en fornyet vurdering af, om der på baggrund af de aktuelle oplysninger om de generelle forhold i hjemlandet fortsat er grundlag for at yde beskyttelse.

Spørgsmålet om forlængelse af opholdstilladelse vil endvidere skulle afgøres under inddragelse af relevant praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. I tilfælde, hvor de generelle forhold i sig selv har begrundet beskyttelsen, skal der meddeles afslag på forlængelse, hvis situationen i det pågældende land eller område har udviklet sig på en sådan måde, at der ikke længere er grund til at antage, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i landet. Ved vurderingen heraf vil der bl.a. kunne lægges vægt på en ændring af den væbnede konflikt, der begrundede beskyttelsen, herunder militære eller geografiske ændringer eller et fald i antallet af civile ofre. Udviklingen i det pågældende land eller område vil kunne føre til afslag på forlængelse, selvom situationen fortsat er alvorlig, skrøbelig og uforudsigelig.

I bemærkningerne er det endvidere forudsat, at Udlændingestyrelsen løbende følger udviklingen i de lande, hvorfra Danmark har modtaget eller aktuelt modtager udlændinge, der er eller eventuel vil skulle meddeles midlertidig beskyttelse efter bestemmelsen. Da adgangen til forlængelse af den midlertidige opholdstilladelse – og dermed udlændingens udsigt til at forblive i Danmark – i vidt omfang vil bero på en vurdering af de generelle forhold i hjemlandet, indførtes

en ordning, hvorefter udlændinge med midlertidig opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse informeres om væsentlige ændringer i asylmyndighedernes vurdering af forholdene i hjemlandet, som kan have betydning for udsigten til at få den midlertidige opholdstilladelse forlænget.

Det fremgår af side 7 i den kommenterede høringsoversigt til lovforslag nr. 72 af 14. november 2014 om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.), jf. Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik 2014-15 (1. samling), Lovforslag L 72, bilag 2, at der i forbindelse med forlængelse af midlertidige opholdstilladelser efter de foreslåede regler om midlertidig beskyttelsesstatus forudsættes anvendt en procedure, hvorefter Udlændingestyrelsen ved opholdstilladelsens udløb af egen drift meddeler forlængelse, hvis grundlaget fortsat er til stede. Det vil således ikke være nødvendigt, at udlændingen selv indgiver ansøgning om ny midlertidig opholdstilladelse.

2.3.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder det hensigtsmæssigt, at den gældende praksis, som er forudsat i den kommenterede høringsoversigt, jf. ovenfor pkt. 2.3.1, hvorefter Udlændingestyrelsen af egen drift meddeler forlængelse af opholdstilladelser efter § 7, stk. 3, hvis grundlaget fortsat er til stede, kodificeres i udlændingeloven.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder endvidere, at ordningen, hvorefter Udlændingestyrelsen skal informere flygtninge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, om væsentlige ændringer i asylmyndighedernes vurdering af forholdene i hjemlandet, som kan have betydning for udsigten til at få den midlertidige opholdstilladelse forlænget, ikke skal videreføres.

Udlændinge- og Integrationsministeriet har herved lagt vægt på, at ordningen er administrativ kompliceret, tidskrævende og uden væsentlig merværdi for den enkelte udlænding i forhold til behandlingen af selve forlængelsesansøgningen. I det tilfælde, hvor Udlændingestyrelsen bliver opmærksom på forbedringer i et hjemland, som kan føre til, at en udlænding med midlertidig beskyttelsesstatus ikke har udsigt til forlængelse, vil Udlændingestyrelsen påbegynde en inddragelsessag, og udlændingen vil således blive gjort bekendt med Udlændingestyrelsens vurdering af forbedringerne i hjemlandet i den forbindelse.

2.3.3. Den foreslåede ordning

Den foreslåede bestemmelse i § 11, stk. 2, 2. pkt., lovfæster gældende praksis, hvorefter Udlændingestyrelsen i forbindelse med forlængelse af midlertidige opholdstilladelser meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 3, ved opholdstilladelsens udløb af egen drift meddeler forlængelse, hvis grundlaget fortsat er til stede.

Det vil som hidtil ikke være nødvendigt, at udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, selv indgiver ansøgning om en ny midlertidig opholdstilladelse.

Den hidtidige ordning, hvorefter Udlændingestyrelsen skal informere flygtninge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, om væsentlige ændringer i asylmyndighedernes vurdering af forholdene i hjemlandet, som kan have betydning for udsigten til at få den midlertidige opholdstilladelse forlænget, er ikke omfattet af den foreslåede bestemmelse og ophører.

Den foreslåede bestemmelse ændrer ikke på kriterierne for en forlængelse af den meddelte opholdstilladelse. Således vil beskyttelsen mod inddragelse i udlændingelovens § 26, stk. 1, jf. § 19, stk. 7, som hidtil ikke finde anvendelse ved afgørelser om forlængelse, idet opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, meddeles med henblik på midlertidigt ophold.

Udlændingen vil uanset udløbet af sin tidsbegrænsede opholdstilladelse have ret til at opholde sig her i landet under Udlændingestyrelsens behandling af sagen. Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen, vil afgørelsen efter den foreslåede ændring af udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 3. pkt., anses for påklaget til Flygtningenævnet.

Stadfæster Flygtningenævnet afgørelsen, vil Flygtningenævnet skulle fastsætte en udrejsefrist efter de almindelige bestemmelser herom i udlændingelovens § 33.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 2.

2.4. Advisering af kommunerne om visse afgørelser i klagesager

2.4.1. Gældende ret

Efter udlændingelovens § 44 a, stk. 1, videregiver Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Statsforvaltningen uden udlændingens samtykke til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig, eller hvortil udlændingen visiteres, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, eller flytter fra udlandet, oplysninger om

- 1) at udlændingen er meddelt registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p eller er fritaget for opholdstilladelse efter § 5, stk. 2,
- 2) at udlændingen er meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse eller afslag herpå,
- 3) at udlændingen er meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse efter afslag på tidsbegrænset opholdstilladelse, jf. nr. 2, eller
- 4) at udlændingens opholdstilladelse er nægtet forlænget, er bortfaldet eller er inddraget.

Adviseringen af kommunerne sker automatisk gennem Udlændingelinformationsportalen (UIP), jf. udlændingelovens § 44 a, stk. 6.

2.4.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

Der er i dag ikke hjemmel i udlændingelovens § 44 a til, at kommunerne automatisk adviseres om udfaldet af en klage over de typer af afgørelser, der er nævnt i § 44 a, stk. 1.

Træffer eksempelvis Udlændingestyrelsen således afgørelse om inddragelse af en udlændings opholdstilladelse, adviseres udlændingens bopælskommune om Udlændingestyrelsens afgørelse.

Indbringer udlændingen derefter Udlændingestyrelsens afgørelse for den rette klageinstans, adviseres kommunen derimod ikke om udfaldet i klageinstansens afgørelse.

Dette er uhensigtsmæssigt af hensyn til kommunernes varetagelse af deres opgaver.

Omgør klageinstansen en afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse, medfører dette, at udlændingen genindtræder i sit oprindelige opholdsgrundlag og stilles, som var den tilsidesatte afgørelse om inddragelse ikke truffet.

Der udstedes i en sådan situation ikke en ny opholdstilladelse, som kommunen ville blive adviseret om efter udlændingelovens § 44 a, stk. 1.

Stadfæster klageinstansen derimod afgørelsen om inddragelse af udlændingens opholdstilladelse, er afgørelsen endelig i den forstand, at den ikke kan påklages til højere administrativ myndighed. Denne situation har betydning for kommunerne bl.a. af hensyn til udbetaling af ydelser mv., herunder i tilfælde, hvor udlændingens klage har været tillagt opsættende virkning, og udlændingen således har haft ret til at opholde sig i landet under klagesagsbehandlingen.

I forbindelse med bl.a. Udlændingestyrelsens inddragelser af opholdstilladelser meddelt flygtninge har der ud fra ovenstående betragtninger vist sig at være behov for, at kommunerne også adviseres om udfaldet af klager over disse afgørelser.

De typer af afgørelser, der er nævnt i udlændingelovens § 44 a, stk. 1, nr. 4, har det til fælles, at udlændingens opholdstilladelse er ophørt eller vil ophøre, medmindre udlændingen har ret til ophold på et andet grundlag, eller at afgørelsen ændres af klageinstansen.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder derfor, at der bør tilvejebringes hjemmel til, at Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Statsforvaltningen uden udlændingens samtykke til den relevante kommune også kan videregive oplysninger om udfaldet af klager over afgørelser om inddragelse, nægtelse af forlængelse og bortfald af opholdstilladelser.

Adviseringen af kommunerne vil kunne ske automatisk på samme måde, som de oplysninger, der efter den gældende bestemmelse skal videregives.

Med udfald skal forstås, at en afgørelse stadfæstes, omgøres eller hjemvises af klageinstansen. Kommunerne skal således ikke adviseres om, at en klagesag afsluttes administrativt, f.eks. grundet fejlrettelse.

2.4.3. Den foreslåede ordning

Med den foreslåede ændring af udlændingelovens § 44 a, stk. 1, nr. 4, skal Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Statsforvaltningen uden udlændingens samtykke til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig, eller hvortil udlændingen visiteres, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, eller flytter fra udlandet, videregive oplysninger om udfaldet af en eventuel klage over, at udlændingens opholdstilladelse er nægtet forlænget, er bortfaldet eller er inddraget.

Med udfald forstås, at en afgørelse stadfæstes, omgøres eller hjemvises af klageinstansen.

Oplysningerne forudsættes videregivet til kommunerne på samme måde som de oplysninger, der efter den gældende bestemmelse skal videregives.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 9.

2.5. Beregning af varigheden af et indrejseforbud

2.5.1. Gældende ret

2.5.1.1. Udlændingelovens regler om indrejseforbud

Et indrejseforbud er en afgørelse om, at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet. Det følger således af udlændingelovens § 32, stk. 1, 1. pkt., at en dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud).

Et indrejseforbud pålægges en udlænding, der udvises af landet. Et indrejseforbud pålægges såvel i tilfælde, hvor en udlænding udvises ved dom eller kendelse (som følge af strafbart forhold), som i tilfælde, hvor en udlænding udvises administrativt (som følge af ulovligt ophold og visse ordensmæssige hensyn).

Det følger endvidere af udlændingelovens § 32, stk. 1, 2. pkt., at et indrejseforbud kan tidsbegrænses og regnes fra den 1. i den førstkommende måned efter udrejsen eller udsendelsen. Indrejseforbuddet har dog gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, 3. pkt.

2.5.1.2. Udsendelsesdirektivet

Det følger af artikel 11, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet), at afgørelser om tilbagesendelse skal ledsages af et indrejseforbud, hvis der ikke er indrømmet en frist for frivillig udrejse, eller hvis forpligtelsen til at vende tilbage ikke er efterkommet.

Det betyder, at en tredjelandsstatsborger skal meddeles et indrejseforbud, hvis den pågældende i forbindelse med en afgørelse om tilbagesendelse er blevet pålagt at udrejse straks eller ikke udrejser frivilligt i overensstemmelse med udrejsefristen. I andre tilfælde kan afgørelser om tilbagesendelse ledsages af et indrejseforbud.

Det følger endvidere af artikel 11, stk. 2, at varigheden af indrejseforbuddet fastsættes under behørig hensyntagen til alle relevante forhold i den enkelte sag og i princippet ikke må overstige fem år. Indrejseforbuddet kan dog overstige fem år, hvis tredjelandsstatsborgeren udgør en alvorlig trussel mod den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller den nationale sikkerhed.

Udsendelsesdirektivet indeholder ikke nærmere regler om, hvordan varigheden af et indrejseforbud skal beregnes.

2.5.1.3. Udsendelsesdirektivets implementering i dansk ret

Udsendelsesdirektivet udgør en udbygning af Schengenreglerne. Det er omfattet af det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender.

Danmark har imidlertid tilsluttet sig udsendelsesdirektivet på mellemstatsligt grundlag i medfør af artikel 4 i Protokol nr. 22 om Danmarks stilling (den såkaldte Schengentechnikalitet).

Udsendelsesdirektivet blev gennemført i dansk ret ved lov nr. 248 af 30. marts 2011 om ændring af udlændingeloven (Ændringer som følge af direktiv om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) m.v.) og ved lov nr. 516 om ændring af udlændingeloven af 26. maj 2014 (Ændring af reglerne om afvisning m.v. til gennemførelse af direktiv 2008/115/EF om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) m.v.).

Der blev ikke i forbindelse med gennemførelsen af direktivet i dansk ret ændret ved reglerne om pålæg af indrejseforbud og om beregningen af indrejseforbuds varighed i udlændingelovens § 32, stk. 1.

Det bemærkes, at udsendelsesdirektivet i dansk ret finder anvendelse på en række forskellige udlændingeretlige afgørelser, hvorved det bestemmes, at en udlænding ikke – eller ikke længere – har ret til lovligt ophold her i landet.

Efter udsendelsesdirektivets artikel 2, stk. 2, litra b, kan medlemsstaterne beslutte, at udsendelsesdirektivet ikke finder anvendelse på tredjelandstatsborgere, som er genstand for tilbagesendelse som en strafferetlig sanktion eller som følge af en strafferetlig sanktion i henhold til national ret, eller som er genstand for udleveringsprocedurer.

Det blev i forbindelse med gennemførelse af direktivet i dansk ret besluttet, at direktivet ikke skal gælde i forhold til tredjelandstatsborgere, som udvises på grund af kriminalitet efter udlændingelovens §§ 22-24, § 25 a, stk. 1, eller § 25 c.

Bestemmelsen i § 32 gælder dog både udvisning på grund af kriminalitet (ved dom, kendelse eller administrativ beslutning i henhold til udlændingelovens §§ 22-24, § 25 a, stk. 1, eller § 25 c) og udvisning på grund af ulovligt ophold eller som følge af visse ordensmæssige hensyn (ved administrativ beslutning i henhold til udlændingelovens § 25, § 25a, stk. 2, eller § 25 b). Der gælder derfor samme regler for beregning af varigheden af indrejseforbud som ikke udgør en følge af udvisning på grund af kriminalitet (som er omfattet af udsendelsesdirektivet) og indrejseforbud meddelt som følge af udvisning på grund af kriminalitet (der som følge af Danmarks beslutning om at gøre brug af direktivets artikel 2, stk. 2, litra b, ikke er omfattet af udsendelsesdirektivets anvendelsesområde).

2.5.1.4. EU-Domstolens dom i sag C-225/16 Ouhrami

EU-Domstolen afsagde den 26. juli 2017 dom i sagen C-225/16 Ouhrami. Sagen vedrørte en nederlandsk præjudiciel forelæggelse for EU-Domstolen om fortolkningen af artikel 11, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere (udsendelsesdirektivet). Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandenes øverste domstol) havde bl.a. spurgt, om varigheden af et indrejseforbud skal beregnes fra datoen fra udstedelse af indrejseforbuddet eller fra den dato, hvor den pågældende udlænding faktisk har forladt medlemsstaternes område, eller fra et andet tidspunkt.

EU-Domstolen udtalte bl.a., at det fremgår af 14. betragtning i udsendelsesdirektivet, at indførelsen af et indrejseforbud, som forbyder indrejse i og ophold på alle medlemsstaternes område, har til formål at give virkningerne af nationale tilbagesendelsesforanstaltninger en europæisk dimension (præmis 39).

Den danske regering havde under sagen gjort gældende, at fastsættelsen af det tidspunkt, som indrejseforbuddet skal beregnes fra, bør overlades til hver enkelt medlemsstats skøn – dog således, at indrejseforbuddet ikke kan løbe fra tidspunktet for indrejseforbuddets udstedelse.

EU-Domstolen var imidlertid ikke enig heri. Domstolen udtalte således, at selv om udsendelsesdirektivet ikke udtrykkeligt fastsætter det tidspunkt, hvorfra varigheden af indrejseforbuddet skal beregnes, følger det af formålet med indrej-

seforbuddet, og mere generelt af formålet med udsendelsesdirektivet, som består i at fastsætte fælles standarder og procedurer for at sikre en effektiv tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold, med respekt for deres grundlæggende rettigheder, at fastsættelsen af tidspunktet for indrejseforbuddets varighed ikke kan overlades til hver enkelt medlemsstats skøn (præmis 40).

EU-Domstolen udtalte endvidere, at formålet med indrejseforbuddet og udsendelsesdirektivet ville blive bragt i fare, hvis en tredjelandstatsborgers nægtelse af at opfylde en pligt til at vende tilbage og samarbejde i forbindelse med udsendelsesproceduren gav mulighed for helt eller delvist at unddrage sig retsvirkningen af et indrejseforbud. Det ville være tilfældet, hvis den periode, hvorunder indrejseforbuddet finder anvendelse, kunne løbe og udløbe, inden den pågældende udlænding var udrejst.

EU-Domstolen fandt, at det følger af ordlyden og opbygningen samt formålet med udsendelsesdirektivet, at perioden for indrejseforbuddet først begynder at løbe fra den dato, hvor den pågældende udlænding faktisk har forladt medlemsstaternes område (præmis 52 og 53).

EU-Domstolen fastslog på den baggrund, at artikel 11, stk. 2, i udsendelsesdirektivet skal fortolkes således, at et indrejseforbud skal regnes fra den faktiske udrejse (præmis 58).

2.5.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

Udlændinge- og Integrationsministeriet har i samarbejde med Justitsministeriet vurderet, hvordan Danmark forpligtes af en afgørelse, hvorved EU-Domstolen fortolker en retsakt, som Danmark har tilsluttet sig på mellemstatsligt grundlag i medfør af Schengenteknikaliteten. I forhold til disse retsakter er Danmark, også i sager vedrørende andre medlemsstaters lovgivning, på mellemstatsligt grundlag forpligtet til at følge afgørelser fra EU-Domstolen. Danmark er tillige – ligeledes på mellemstatsligt grundlag – forpligtet af EU-Domstolens faste praksis om den konstaterende virkning af EU-Domstolens fortolkning af en EU-bestemmelse, der i almindelighed har virkning tilbage fra EU-bestemmelsens ikrafttræden.

EU-Domstolen har som nævnt ved sag C-225/16 Ouhrami fastslået, at artikel 11, stk. 2, i udsendelsesdirektivet skal fortolkes således, at et indrejseforbud skal regnes fra den faktiske udrejse.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at det er nødvendigt at tilpasse udlændingelovens § 32, stk. 1, i overensstemmelse hermed. Ministeriet finder således ikke, at Danmark i forhold til de indrejseforbud, som Danmark har valgt at lade være omfattet af udsendelsesdirektivet – dvs. administrativt udstedte indrejseforbud som ikke vedrører udvisning på grund af kriminalitet – kan undlade at justere den gældende ordlyd af § 32, stk. 1, 2. pkt., hvorefter indrejseforbuddet regnes fra den 1. i den førstkommande måned, efter udlændingen er udrejst eller udsendt. Ouhrami-dommen berører dog som anført ikke de indrejseforbud,

som er konsekvensen af udvisning på grund af kriminalitet efter udlændingelovens §§ 22-24, § 25 a, stk. 1, eller § 25 c.

I overensstemmelse med den måde, udlændingelovens § 32, stk. 1, aktuelt er struktureret på, og af hensyn til den praktiske administration af reglerne er det ministeriets opfattelse, at reglerne for beregningen af et indrejseforbuds varighed også fremadrettet bør være ens, uanset om der er tale om et administrativt udstedt indrejseforbud omfattet af Danmarks implementering af udsendelsesdirektivet eller et indrejseforbud som er knyttet til udvisning som en strafferetlig sanktion eller som følge af en strafferetlig sanktion i henhold til national ret. Det foreslås derfor, at den nye beregning af indrejseforbud skal omfatte både indrejseforbud, som ikke er en konsekvens af udvisning på grund af kriminalitet, og indrejseforbud, der er en konsekvens af kriminalitet.

Det bemærkes, at Danmark efter Udlændinge- og Integrationsministeriets og Justitsministeriets vurdering i relation til de administrativt udstedte indrejseforbud, der ikke er en følge af udvisning på grund af kriminalitet (dvs. administrative udvisninger efter udlændingelovens § 25, § 25a, stk. 2, eller § 25 b), er forpligtet til at administrere udlændingelovens § 32 i overensstemmelse med Ouhrami-dommen fra det tidspunkt, Danmark implementerede udsendelsesdirektivet. Dette indebærer, at Danmark skal foretage en bagudrettet opfølgning i forhold til netop disse indrejseforbud.

Denne opfølgning har Udlændinge- og Integrationsministeriet iværksat under inddragelse af Justitsministeriet, Rigspolitiet, Anklagemyndigheden og Udlændingestyrelsen. Der er tale om iværksættelse af en række tiltag navnlig i relation til omberegning og omregistrering i Kriminalregistret og Schengeninformationssystemet (SIS II) af virksomme indrejseforbud pålagt som konsekvens af udvisning efter udlændingelovens § 25, § 25a, stk. 2, eller § 25 b, som er beregnet efter den gældende regel i udlændingelovens § 32, stk. 1.

Udlændingemyndighederne har endvidere vejledt generelt om Ouhrami-dommens konsekvenser og myndighedernes opfølgning herpå på udlændingemyndighedernes hjemmeside www.nyidanmark.dk. Endvidere er ambassaderne orienteret herom med henblik på, at den ændrede beregning af indrejseforbuds varighed kan indgå i ambassadernes behandling af visumsager mv., og således at ambassaderne kan vejlede herom i relevant omfang, herunder navnlig vejlede evt. berørte udlændinge, der henvender sig til ambassaderne.

Ligeledes med hensyn til den praktiske administration finder Udlændinge- og Integrationsministeriet, at karenperioden i en visumsag, der fastsættes efter udlændingelovens § 4 c, stk. 3, nr. 1, for en udlænding, der udvises efter reglerne i kapitel 4, fremadrettet bør regnes fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen og således fortsat efter samme princip, som følger af udlændingelovens § 32, stk. 1.

2.5.3. Den foreslåede ordning

For at tilpasse de danske regler om beregning af et indrejseforbuds varighed i lyset af EU-Domstolens dom i sag C-225/16 Ouhrami, foreslås det, at udlændingelovens § 32, stk. 1, ændres, således at et indrejseforbud ikke længere regnes fra den 1. i den førstkommende måned, efter udlændingen er udrejst eller udsendt. Et indrejseforbud vil således skulle regnes fra det tidspunkt, hvor indrejseforbuddet efter udlændingelovens § 32, stk. 1, 3. pkt., har gyldighed, dvs. fra datoen for den faktiske udrejse eller udsendelse.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 4, og § 2, stk. 2 og 4.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget har ingen økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget har ingen økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget medfører, at flygtninge, hvis opholdstilladelse inddrages eller nægtes forlænget, vil få afgørelsen prøvet i Flygtningenævnet uden selv at skulle indgive klage herom.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

EU-Domstolen afsagde den 26. juli 2017 dom i sag C-225/16 Ouhrami vedrørende fortolkningen af artikel 11, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet). Lovforslaget tilpasser udlændingelovens regler om beregning af varigheden af et indrejseforbud i lyset heraf. Der henvises til pkt. 2.5 ovenfor.

Lovforslaget indeholder ikke i øvrigt EU-retlige aspekter.

8. Hørte myndigheder m.v.

Et udkast til lovforslags § 1, nr. 2, 3 og 5-11, har i perioden fra den 6. oktober 2017 til den 3. november 2017 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatsamfundet, Amnesty Nu, Amnesty International, Asylret, Bedsteforældre for Asyl, Børnerådet, Børne- og Kulturchefforeningen, Børns Vilkår, Centralorganisationernes Fællesudvalg CFU, Danes Worldwide, Danmarks Biblioteksforening, Danmarks Rederiforening, Danmarks Rejsebureauforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Flygtningehjælp, Dansk Socialrådgiverforening, Danske Advoka-

ter, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, Den Danske Helsinki-Komité for Menneskerettigheder, Den Katolske Kirke i Danmark, Det Kriminalpræventive R d, DIGNITY – Dansk Institut mod Tortur, Dokumentations- og Rådgivningscentret om Racediskrimination, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Finansrådet, Flygtningenævnet, Folkehøjskolernes forening i Danmark, Foreningen af Udl ndingeretsadvokater, Fredsfonden, Færøernes Landsstyre, HK/ Danmark, Indvandrermedicinsk Klinik, Odense Universitetshospital, Indvandrer dgivningen, Institut for Menneskerettigheder, Kirkernes Integrationstjeneste, KL, Landsforeningen Adoption og Samfund, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Landsorganisationen LO, Mellemfolkeligt Samvirke, Naalakkersuisut (Grønlands Selvstyre), Plums Fond for fred, økologi og b redydgtighed, PRO-Vest, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for  stre Landsret, Red Barnet, Refugees Welcome, Retspolitisk Forening, Rigspolitiet, Røde Kors, Rådet for Etniske Minoriteter, Samarbejdsgruppen om Børnekonventionen, Samtlige byretter, SOS mod Racisme, Statsforvaltningen, S - og Handelsretten, Udlændingenævnet, UNHCR Regional Repr sentation for Northern Europe, Work-live-stay Southern Denmark,  gteskab Uden Grænser, Aarhus Erhverv / International Community og 3 F.

I forhold til det udkast til lovforslag, som blev sendt i offentlig høring, indeholder det fremsatte lovforslag endvidere forslag om en ændret beregning af varigheden af et indrejseforbud (jf. forslag til   1, nr. 4).

Dette forslag indgik tidligere i et udkast til lovforslag om ændring af udlændingeloven ( get kontrol på udlændingeområdet), der i perioden fra den 25. september 2017 til den 23. oktober 2017 har været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer mv.:

Aalborg Universitet (Juridisk Institut), Aarhus Universitet (Juridisk Institut), Advokatrådet, Advokatsamfundet, Amnesty Nu, Amnesty International, Ankestyrelsen, Asylret, Centralorganisationernes Fællesudvalg CFU, Copenhagen Business School (Juridisk Institut), Danmarks Biblioteksforening, Danmarks lærerforening, Danmarks Rederiforening, Danmarks Rejsebureau Forening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Detail, Dansk Erhverv, Dansk Flygtninge-

hjælp, Dansk Industri, Dansk Journalistforbund, Dansk Socialrådgiverforening, Danske Advokater, Danske Handicaporganisationer, Danske Medier, Danske Regioner, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, Den Danske Helsinki-Komité for Menneskerettigheder, Den Danske Præsteforening, Den Katolske Kirke i Danmark, Det Centrale Handicapråd, Det Ethiske Råd, Det Kriminalpræventive R d, DIGNITY – Dansk Institut mod Tortur, Direktoratet for Kriminalforsorgen, Dokumentations- og Rådgivningscentret om Racediskrimination, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Fagligt Fælles Forbund (3F), Finansrådet, Finanstilsynet, Flygtningenævnet, FOA – Fag og Arbejde, Foreningen af fængsels- og arrestuspr ster, Foreningen af Socialchefer i Danmark, Foreningen af statsforvaltningsjurister, Foreningen af Udl ndingeretsadvokater, Færøernes Landsstyre, HK Danmark, HK/kommunal, HK Landsklubben for Danmarks Domstole, HK Landsklubben for Kriminalforsorgen, HK Landsklubben for Politiet, Indvandrermedicinsk Klinik, Odense Universitetshospital, Indvandrer dgivningen, Institut for Menneskerettigheder, Justitia, KFUMs Sociale Arbejde, KL, Kriminalforsorgsforeningen, Kristelig fagbevægelse, Københavns Universitet (Det Juridiske Fakultet), Landsforeningen af kvindekrisecentre – LOKK, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Landsforeningen af Socialpædagoger, Landsforeningen KRIM, Landsklubben af socialr dgivereansat i Kriminalforsorgen, Naalakkersuisut (Grønlands Selvstyre), Offerr dgivningerne i Danmark, PRO-Vest, Plejefamiliernes Landsforening, Politidirektørforeningen, Politiets Efterretningstjeneste, Politiforbundet i Danmark, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for  stre Landsret, RCT – Rehabiliterings- og Forskningscentret for Torturofre, Red Barnet, Refugees Welcome, Retspolitisk Forening, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, Røde Kors, Rådet for Etniske Minoriteter, Rådet for Socialt Udsatte, Samtlige byretter, SOS mod Racisme, Syddansk Universitet (Juridisk Institut), S - og Handelsretten, TABUKA, Tilsynet med Efterretningstjenesterne, Udlændingenævnet, Ungdommens Røde Kors, Ungdommens Vel, Ungdomsringen, UNHCR Regional Representation for Northern Europe UNICEF Danmark og  gteskab Uden Grænser.

14. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Lovforslaget medfører, at flygtninge, hvis opholdstilladelse inddrages eller nægtes forlænget, vil få afgørelsen prøvet i Flygtningenævnet uden selv at skulle indgive klage herom.	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget tilpasser udlændingelovens regler om beregning af varigheden af et indrejseforbud til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) som fortolket af EU-Domstolen ved dom af 26. juli 2017 i sag C-225/16 Ouhrami.	
Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	JA	NEJ X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Forslaget, der udgør en sproglig præcisering, har tilknytning til lovforslagets § 1, nr. 4.

Efter udlændingelovens § 4 c, stk. 3, nr. 1, kan en udlænding ikke få visum efter § 4, stk. 1 (Schengenvisum), i 5 år, hvis udlændingen efter indrejsen udvises efter kapitel 4.

Udlændingelovens kapitel 4 omfatter de under pkt. 2.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger nævnte udvisningsbestemmelser i §§ 22-24 og 25-25 c.

Det fremgår af Folketingstidende 2003-04, tillæg A, side 7765, at perioden på 5 år, i hvilken udlændingen som konsekvens af en udvisning ikke kan få visum, medmindre der foreligger ganske særlige grunde, regnes fra den 1. i den førstkommande måned efter udrejsen eller udsendelsen, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1.

Det forudsættes med forslaget at karenperioder i visumsager, der fastsættes efter udlændingelovens § 4 c, stk. 3, nr. 1, fremadrettet skal regnes fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen og således fortsat efter samme princip, som følger af udlændingelovens § 32, stk. 1, der foreslås ændret i § 1, nr. 4.

Karenperioder fastsat før lovens ikrafttræden vil ikke skulle omberegnes eller omregistreres.

Til nr. 2

Efter udlændingelovens § 11, stk. 2, forlænges en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter udlændingelovens § 19.

Forslaget til § 11, stk. 2, 2. pkt., vil indebære en kodificering af gældende praksis for forlængelse af opholdstilladelser til flygtninge meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 3, således at Udlændingestyrelsen af egen drift træffer afgørelse om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold efter § 7, stk. 3, hvis grundlaget fortsat er til stede.

Disse opholdstilladelser meddeles med henblik på midlertidigt ophold for højst 1 år og efter 3 år for højst 2 år ad gangen, jf. udlændingebekendtgørelsens § 16, stk. 1, 3. pkt.

I forbindelse med indsættelsen af udlændingelovens § 7, stk. 3, som en midlertidig beskyttelsesstatus, forudsættes i den kommenterede høringsoversigt, jf. Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik 2014-15 (1. samling), Lovforslag L 72, bilag 2, side 7, anvendt en procedure, hvorefter Udlændingestyrelsen ved opholdstilladelsens udløb af egen drift meddeler forlængelse, hvis grundlaget fortsat er til stede, og at det således ikke vil være nødvendigt, at udlændin-

gen selv indgiver ansøgning om ny midlertidig opholdstilladelse.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder det hensigtsmæssigt, at denne praksis kodificeres i udlændingeloven.

Den hidtidige ordning, hvorefter Udlændingestyrelsen skal informere flygtninge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, om væsentlige ændringer i asylmyndighedernes vurdering af forholdene i hjemlandet, som kan have betydning for udsigten til at få den midlertidige opholdstilladelse forlænget, er ikke omfattet af den foreslåede bestemmelse og ophører, idet Udlændinge- og Integrationsministeriet har lagt vægt på, at ordningen er administrativt kompliceret, tidskrævende og uden væsentlig merværdi for den enkelte udlænding i forhold til behandlingen af selve forlængelsesansøgningen. I det tilfælde, hvor Udlændingestyrelsen bliver opmærksom på forbedringer i et hjemland, som kan føre til, at en udlænding med midlertidig beskyttelsesstatus ikke har udsigt til forlængelse, vil Udlændingestyrelsen påbegynde en inddragelsessag, og udlændingen vil således blive gjort bekendt med Udlændingestyrelsens vurdering af forbedringerne i hjemlandet i den forbindelse.

Den foreslåede bestemmelse ændrer ikke på kriterierne for en forlængelse af den meddelte opholdstilladelse. Således vil beskyttelsen mod inddragelse i udlændingelovens § 26, stk. 1, jf. § 19, stk. 7, som hidtil ikke finde anvendelse ved afgørelser om forlængelse, idet opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, meddeles med henblik på midlertidigt ophold.

En udlænding vil uanset udløbet af sin tidsbegrænsede opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 3, have ret til at opholde sig her i landet under Udlændingestyrelsens behandling af sagen. Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen, vil afgørelsen efter den foreslåede ændring af udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 3. pkt., anses for påklaget til Flygtninge-nævnet.

Stadfæster Flygtninge-nævnet afgørelsen, vil Flygtninge-nævnet skulle fastsætte en udrejsefrist efter de almindelige bestemmelser herom i udlændingelovens § 33.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

Efter udlændingelovens § 14 a, stk. 2, nr. 3, vil udlændinge, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er idømt betinget eller ubetinget fængsel for strafbart forhold begået her i landet, ikke kunne meddeles tilladelse til at tage arbejde, jf. udlændingelovens § 14 a, stk. 1.

Forslaget til § 14 a, stk. 2, nr. 3, vil indebære en udvidelse af vandelskravet således, at udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge,

der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse her i landet, der ville have medført en straf af denne karakter, udelukkes fra muligheden for at tage arbejde.

Det følger af straffelovens § 16, stk. 1, at personer, der på gerningstiden var utilregnelige på grund af sindssygdom eller tilstande, der må ligestilles hermed, ikke straffes. Tilsvarende gælder personer, der var mentalt retarderede i højere grad. Befandt gerningsmanden sig som følge af indtagelse af alkohol eller andre rusmidler forbigående i en tilstand af sindssygdom eller i en tilstand, der må ligestilles hermed, kan straf dog pålægges, når særlige omstændigheder taler derfor.

Personer, der på gerningstiden var mentalt retarderede i lettere grad, straffes ikke, medmindre særlige omstændigheder taler for at pålægge straf. Tilsvarende gælder personer, der befandt sig i en tilstand, som ganske må ligestilles med mental retardering, jf. straffelovens § 16, stk. 2.

Hvis en tiltalt frifindes for straf i medfør af straffelovens § 16, kan den pågældende imidlertid i medfør af straffelovens kapitel 9 idømmes andre retsfølger, der bl.a. kan indebære eller give mulighed for frihedsberøvelse. Dette omfatter bl.a. dom til behandling med mulighed for hospitalsindlæggelse, dom til anbringelse i hospital mv. og dom til forvaring.

Andre strafferetlige retsfølger, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, sidestilles på en række andre udlændingeretlige områder i dag med betinget og/eller ubetinget frihedsstraf.

Kriminalitet er uacceptabelt, hvilket i særdeleshed også gælder for udlændinge, der kommer til Danmark med henblik på at søge beskyttelse. Der skal derfor sættes hårdt ind over for personer, der begår kriminalitet, således at disse udelukkes fra muligheden for at tage arbejde.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder det derfor rimeligt og hensigtsmæssigt, at også personer, der opfylder betingelserne for straffrihed, selv om de har begået alvorlig kriminalitet, og som grundet mental tilstand idømmes en anden retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, udelukkes fra muligheden for at tage arbejde.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4

Udsendelsesdirektivets artikel 11, stk. 2, er gennemført i dansk ret i udlændingelovens § 32, stk. 1.

Det følger af udlændingelovens § 32, stk. 1, 2. pkt., at et indrejseforbud kan tidsbegrænses og regnes fra den 1. i den førstkommande måned efter udrejsen eller udsendelsen. Indrejseforbuddet har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen, jf. § 32, stk. 1, 3. pkt.

EU-Domstolen har den 26. juli 2017 afsagt dom i sag C-225/16 Ouhrami. Med dommen har EU-Domstolen slået fast, at artikel 11, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere (udsendelsesdirektivet), skal fortolkes således, at et indrejseforbud skal regnes fra den faktiske udrejse.

Det foreslås derfor at ændre § 32, stk. 1, 2. pkt., således, at det udgår af bestemmelsen, at et indrejseforbud skal regnes fra den 1. i den førstkommande måned. Et indrejseforbud vil i stedet skulle regnes fra datoen for udlændingens faktiske udrejse eller udsendelse og dermed fra det tidspunkt, hvor indrejseforbuddet efter § 32, stk. 1, 3. pkt., har gyldighed.

Det bemærkes, at udsendelsesdirektivets regler ikke gælder i forhold til tredjelandsstatsborgere, som udvises på grund af kriminalitet efter udlændingelovens §§ 22-24, § 25 a, stk. 1, eller § 25 c.

Det foreslås imidlertid, at der også fremadrettet fastsættes ens regler for beregningen af et indrejseforbuds varighed, uanset om der er tale om et administrativt meddelt indrejseforbud (omfattet af udsendelsesdirektivet) eller et indrejseforbud som er knyttet til en udvisning som en strafferetlig sanktion eller som følge af en strafferetlig sanktion i henhold til national ret.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5

Det fremgår af udlændingelovens § 42 a, stk. 1, at en udlænding, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, eller udlændingen udrejser eller udsendes, jf. dog stk. 3 og 4 og § 43, stk. 1. En udlænding som nævnt i 1. pkt., der er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 1-3, § 9 b, § 9 c eller § 9 e, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen indtil det tidspunkt, hvor ansvaret for udlændingen overgår til kommunalbestyrelsen, jf. integrationslovens § 4, stk. 2, jf. dog stk. 3 og 4.

Efter udlændingelovens § 42 l, stk. 7, forsørges en asylansøger, der er indkvarteret i medfør af § 42 l, fortsat af Udlændingestyrelsen, jf. § 42 a, stk. 1, jf. stk. 3 og 4, og § 42 b, og er fortsat omfattet af udlændingelovens regler om undervisning og aktivering, jf. §§ 42 c-42 g.

Efter udlændingelovens § 42 a, stk. 3 og 4, gælder Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt efter stk. 1 og 2 ikke i en række tilfælde, jf. pkt. 2.2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Forslaget til § 42 a, stk. 3, nr. 5, vil indebære en ny undtagelse, således at Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt ikke gælder, hvis udlændingen er mindreårig og er indkvarteret privat hos herboende forældre i medfør af den foreslåede ændring af § 42 l, stk. 3, medmindre særlige grunde foreligger.

Forældre har en generel forsørgelsespligt over for deres børn, og er en mindreårig asylansøger indkvarteret privat hos sine herboende forældre, vil forældrene derfor være nærmest til at afholde udgifterne forbundet hermed. Staten skal ikke afholde sådanne udgifter unødigt.

Forældres forsørgelsespligt over for deres børn fremgår på det privatretlige område af § 13, stk. 1, i lov om børns forsørgelse, jf. lovbekendtgørelse nr. 1815 af 23. december 2015, hvorefter forældre hver for sig er forpligtet til at forsørge barnet. Barnet skal forsørges, opdrages og uddannes under hensyn til forældrenes livsvilkår og barnets bedste.

På det offentligtretlige område fremgår forsørgelsespligten, ligesom ægtefællers gensidige forsørgelsespligt, af § 2, stk. 1, i aktivloven, hvorefter enhver mand og kvinde i forhold til det offentlige har ansvar for at forsørge sig selv, sin ægtefælle og sine børn under 18 år.

Udlændingestyrelsen har hertil oplyst, at Udlændingestyrelsen – i relation til den under pkt. 2.1.3.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger beskrevne praksis, hvorefter privat indkvartering af mindreårige asylansøgere hos herboende forældre efter en analog og formålsbestemt fortolkning af udlændingelovens § 42 l, stk. 3, allerede sker i dag – anser Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt over den mindreårige asylansøger for at overgå fra Udlændingestyrelsen til forældrene ved en tilladelse til privat indkvartering.

Udlændingestyrelsen orienterer de herboende forældre om afholdelsen af den samtale, hvor der indgås kontrakt om privat indkvartering, jf. udlændingelovens § 42 l, stk. 4, med henblik på, at forældrene deltager i samtalen. Ved denne samtale vejleder Udlændingestyrelsen forældrene om, at forsørgelsespligten overgår til forældrene, når den mindreårige asylansøger indkvarteres privat hos dem, herunder med den konsekvens, at forældrene henvises til muligheden for at søge den relevante bopælskommune om hjælp til forsørgelse efter integrationsloven eller aktivloven, såfremt forældrene ikke mener at kunne opfylde forsørgelsespligten. Udlændingestyrelsen underretter endelig den relevante kommune om Udlændingestyrelsens afgørelse om privat indkvartering og om overgangen af forsørgelsespligten fra Udlændingestyrelsen til forældrene.

Udlændingestyrelsen har endvidere oplyst, at Udlændingestyrelsen dog i helt særlige tilfælde påtager sig at dække udgifterne til underhold og sundhedsmæssige ydelser, uanset at en mindreårig asylansøger er privat indkvarteret hos herboende forældre. Dette kan eksempelvis være tilfældet, hvis der foreligger oplysninger om, at den mindreårige asylansøger er særdeles plejekrævende på grund af handicap eller an-

den sygdom, og at en udgiftskrævende behandling allerede er iværksat under barnets ophold i asylcenterregi.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder det hensigtsmæssigt, at denne praksis kodificeres i udlændingeloven, således at Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt ikke skal gælde, hvis udlændingen er mindreårig og er indkvarteret privat hos herboende forældre i medfør af § 42 l, stk. 3, medmindre særlige grunde foreligger.

Udlændinge- og Integrationsministeriet henviser i den forbindelse supplerende til, at forældrene vil have ret til børne- og ungeydelse efter de almindelige regler i lov om en børne- og ungeydelse, jf. lovbekendtgørelse nr. 609 af 3. juni 2016, samt, såfremt forældrene modtager ydelser i form af integrationsydelse eller kontanthjælp efter aktivloven, være berettiget til at modtage denne ydelse på forsørgersats, når den mindreårige asylansøger opholder sig hos og forsørges i hjemmet af en eller begge forældre og uanset, at den mindreårige asylansøger ikke har opnået opholdstilladelse eller er registreret i Folkeregistret.

Herboende forældre til en mindreårig asylansøger vil således have mulighed for at modtage ydelser på det sociale område, når den mindreårige er privat indkvarteret hos forældrene. Da adgangen til disse ydelser almindeligvis er betinget af bl.a., at den mindreårige opholder sig hos den forsørgelsespligtige forælder, finder Udlændinge- og Integrationsministeriet, at justeringen af Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt skal begrænses til sager, hvor en mindreårig asylansøger har fået tilladelse til privat indkvartering hos herboende forældre.

For så vidt angår sundhedsydelser, vil en mindreårig asylansøger alene have ret til akut behandling i medfør af § 80 i sundhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1188 af 24. september 2016, mens asylansøgningen er under behandling, og forældrene vil således skulle afholde udgifterne til anden sundhedsbehandling, når den mindreårige asylansøger er privat indkvarteret hos dem.

Det forudsættes med forslaget derfor, at Udlændingestyrelsen i forbindelse med indgåelse af kontrakten om privat indkvartering udførligt vejleder de herboende forældre om, at forsørgelsespligten overgår til forældrene, når den mindreårige asylansøger indkvarteres privat hos dem, herunder at en række udgifter, som Udlændingestyrelsen har afholdt under den mindreårige asylansøgers indledende indkvartering på et asylcenter, fremadrettet forventes afholdt af forældrene selv, at forældrene, såfremt de efterfølgende ikke mener at kunne opfylde forsørgelsespligten, vil blive henvist til at søge den relevante bopælskommune om hjælp til forsørgelse efter integrationsloven eller aktivloven, og at modtagelse af hjælp efter integrationsloven eller aktivloven i visse tilfælde vil kunne have betydning for forældrenes eget opholdsgrundlag.

Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt vil således ikke genindtræde alene som følge af, at forældrene ikke kan skaffe det nødvendige til deres egen og barnets forsørgelse.

Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt vil genindtræde, når forældrenes forsørgelsespligt ophører, dvs. ved det fyldte 18. år, eller hvis den mindreårige selv får ansvar for at forsørge en ægtefælle eller et barn, jf. aktivlovens § 2.

Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt vil endvidere kunne genindtræde, hvis den mindreårige asylansøger opgiver sin private indkvartering og lader sig indkvartere på et asylcenter.

Forslaget indebærer endelig, at Udlændingestyrelsen ligesom i dag i sager, hvor særlige grunde foreligger, skal kunne påtage sig at dække udgifterne til underhold og sundhedsmæssige ydelser, uanset at en mindreårig asylansøger indkvarteres privat hos herboende forældre.

Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis der foreligger oplysninger om, at den mindreårige asylansøger er særdeles plejekrævende på grund af handicap eller anden sygdom, og at en udgiftskrævende behandling allerede er iværksat under opholdet i asylcenterregi.

Det vil tilgodese Danmarks forpligtelser efter bl.a. FN's Handicapkonvention af 13. december 2006, således at en mindreårig asylansøger ikke alene som følge af behandlingskrævende handicap eller lign. reelt afskæres fra at kunne indkvartere sig privat hos sine herboende forældre og således udsættes for en mulig diskriminerende behandling.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.2 i lovforlagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6

Efter udlændingelovens § 42 k, stk. 2, nr. 3, vil udlændinge, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er idømt betinget eller ubetinget fængsel for strafbart forhold begået her i landet, ikke kunne meddeles tilladelse til ophold i egenfinansieret bolig, jf. udlændingelovens § 42 k, stk. 1.

Forslaget til § 42 k, stk. 2, nr. 3, vil indebære en udvidelse af vandelskravet således, at udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse her i landet, der ville have medført en straf af denne karakter, udelukkes fra ordningen om ophold i egenfinansieret bolig.

Det følger af straffelovens § 16, stk. 1, at personer, der på gerningstiden var utilregnelige på grund af sindssygdom eller tilstande, der må ligestilles hermed, ikke straffes. Tilsvarende gælder personer, der var mentalt retarderede i højere grad. Befandt gerningsmanden sig som følge af indtagelse af alkohol eller andre rusmidler forbigående i en tilstand af sindssygdom eller i en tilstand, der må ligestilles hermed,

kan straf dog pålægges, når særlige omstændigheder taler derfor.

Personer, der på gerningstiden var mentalt retarderede i lettere grad, straffes ikke, medmindre særlige omstændigheder taler for at pålægge straf. Tilsvarende gælder personer, der befandt sig i en tilstand, som ganske må ligestilles med mental retardering, jf. straffelovens § 16, stk. 2.

Hvis en tiltalt frifindes for straf i medfør af straffelovens § 16, kan den pågældende imidlertid i medfør af straffelovens kapitel 9 idømmes andre retsfølger, der bl.a. kan indebære eller give mulighed for frihedsberøvelse. Dette omfatter bl.a. dom til behandling med mulighed for hospitalsindlæggelse, dom til anbringelse i hospital mv. og dom til forvaring.

Andre strafferetlige retsfølger, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, sidestilles på en række andre udlændingeretlige områder i dag med betinget og/eller ubetinget frihedsstraf.

Kriminalitet er uacceptabelt, hvilket i særdeleshed også gælder for udlændinge, der kommer til Danmark med henblik på at søge beskyttelse. Der skal derfor sættes hårdt ind over for personer, der begår kriminalitet, således at disse udelukkes fra ordningen om ophold i egenfinansieret bolig.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder det derfor rimeligt og hensigtsmæssigt, at også personer, der opfylder betingelserne for straffrihed, selv om de har begået alvorlig kriminalitet, og som grundet mental tilstand idømmes en anden retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, udelukkes fra ordningen om ophold i egenfinansieret bolig.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.2 i lovforlagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 7

Efter udlændingelovens § 42 l, stk. 2, nr. 3, vil udlændinge, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er idømt betinget eller ubetinget fængsel for strafbart forhold begået her i landet, ikke kunne meddeles tilladelse til privat indkvartering hos venner eller familie, jf. udlændingelovens § 42 l, stk. 1, eller til privat indkvartering hos en ægtefælle, jf. udlændingelovens § 42 l, stk. 3.

Forslaget til § 42 l, stk. 2, nr. 3, vil indebære en udvidelse af vandelskravet således, at udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse her i landet, der ville have medført en straf af denne karakter, udelukkes fra ordningen om privat indkvartering.

Det følger af straffelovens § 16, stk. 1, at personer, der på gerningstiden var utilregnelige på grund af sindssygdom eller tilstande, der må ligestilles hermed, ikke straffes. Tilsvarende gælder personer, der var mentalt retarderede i højere

grad. Befandt gerningsmanden sig som følge af indtagelse af alkohol eller andre rusmidler forbigående i en tilstand af sindssygdom eller i en tilstand, der må ligestilles hermed, kan straf dog pålægges, når særlige omstændigheder taler derfor.

Personer, der på gerningstiden var mentalt retarderede i lettere grad, straffes ikke, medmindre særlige omstændigheder taler for at pålægge straf. Tilsvarende gælder personer, der befandt sig i en tilstand, som ganske må ligestilles med mental retardering, jf. straffelovens § 16, stk. 2.

Hvis en tiltalt frifindes for straf i medfør af straffelovens § 16, kan den pågældende imidlertid i medfør af straffelovens kapitel 9 idømmes andre retsfølger, der bl.a. kan indebære eller give mulighed for frihedsberøvelse. Dette omfatter bl.a. dom til behandling med mulighed for hospitalsindlæggelse, dom til anbringelse i hospital mv. og dom til forvaring.

Andre strafferetlige retsfølger, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, sidestilles på en række andre udlændingeretlige områder i dag med betinget og/eller ubetinget frihedsstraf.

Kriminalitet er uacceptabelt, hvilket i særdeleshed også gælder for udlændinge, der kommer til Danmark med henblik på at søge beskyttelse. Der skal derfor sættes hårdt ind over for personer, der begår kriminalitet, således at disse udelukkes fra ordningen om privat indkvartering.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder det derfor rimeligt og hensigtsmæssigt, at også personer, der opfylder betingelserne for straffrihed, selv om de har begået alvorlig kriminalitet, og som grundet mental tilstand idømmes en anden retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, udelukkes fra ordningen om privat indkvartering.

Der henvises endvidere til den under pkt. 2.1.3 foreslåede kodificering af praksis for mindreårige asylansøgers private indkvartering hos herboende forældre, hvorpå det foreslåede skærpede vandelskrav ligeledes vil finde anvendelse, jf. også lovforslagets § 1, nr. 8.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8

Efter udlændingelovens § 42 1, stk. 3, træffer Udlændingestyrelsen efter ansøgning afgørelse om, at en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan indkvartere sig privat hos en herboende ægtefælle, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejser eller udsendes, hvis udlændingen indgår en kontrakt med Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med stk. 4. Dette gælder ikke udlændinge omfattet af stk. 2.

Efter udlændingelovens § 42 1, stk. 5, 1. pkt., forudsætter en afgørelse om privat indkvartering, at boligen er placeret i en

kommune, hvortil der kan visiteres flygtninge på grundlag af de aftalte eller fastsatte kommunekvoter, jf. integrationslovens § 8. Dette gælder dog efter § 42 1, stk. 5, 3. pkt., ikke for udlændinge, der ønsker privat indkvartering hos en herboende ægtefælle i medfør af § 42 1, stk. 3.

Der er tale om en særlig lempelig adgang til privat indkvartering hos en ægtefælle, idet der stilles færre betingelser end ved adgangen til at bo i egenfinansieret bolig og til privat indkvartering hos venner eller anden familie. Der stilles i disse sager således ikke krav til boligens beliggenhed, til varigheden af udlændingens ophold i Danmark eller til hvilken fase af asylprocessen, udlændingens asylansøgning er nået.

Efter ordlyden af udlændingelovens § 42 1, stk. 3, har mindreårige asylansøgere ikke en tilsvarende lempelig adgang til privat indkvartering hos herboende forældre.

Det fremgår imidlertid af Udlændingestyrelsens bidrag til udlændinge- og integrationsministerens besvarelser af to folketingssspørgsmål den 29. april og 31. maj 2016, jf. Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik 2015-16, Alm. del, spørgsmål nr. 324 og 568, at Udlændingestyrelsen ud fra en analog og formålsbestemt fortolkning af udlændingelovens § 42 1, stk. 3, finder, at privat indkvartering af mindreårige børn hos herboende forældre kan ske efter samme betingelser som angivet i den pågældende bestemmelse, bl.a. under henvisning til, at der påhviler forældre en forsørgelsespligt over egne børn på samme måde, som der påhviler ægtefæller en gensidig forsørgelsespligt.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder det hensigtsmæssigt, at den beskrevne praksis kodificeres i udlændingeloven, hvorefter mindreårige asylansøgere, der har herboende forældre, kan ansøge om privat indkvartering hos den eller disse på samme lempeligere vilkår, som der gælder for ægtefæller.

Forslaget til ændring af § 42 1, stk. 3, 1. pkt., vil således indebære en kodificering af denne praksis, hvorefter mindreårige udlændinge, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan gives tilladelse til privat indkvartering hos herboende forældre, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejser eller udsendes, hvis udlændingen indgår en kontrakt med Udlændingestyrelsen.

Dette skal også ses i sammenhæng med, at indkvartering af børn med herboende forældre i mindre grad bør være en statslig omkostning, da forældre har forsørgelsespligten over for deres børn, jf. pkt. 2.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det bemærkes i den forbindelse, at hensynet til barnets tarv i almindelighed må antages at tilsige, at den mindreårige udlænding indkvarteres hos eventuelle herboende forældre hurtigt, og således uden at der stilles krav om et ophold på mindst 6 måneder.

Det bemærkes endvidere, at ved afgørelsen af, hvilken EU-medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af en asylansø

søgning, går en mindreårig udlændings lovligt bosiddende familiemedlemmer forud for, hvor udlændingen har opholdstilladelse eller visum, eller hvor udlændingen først har indgivet asylansøgning, jf. kapitel 3 i Dublinforordningen, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (omarbejdning).

På denne baggrund finder Udlændinge- og Integrationsministeriet, at mindreårige asylansøgere, tilsvarende adgangen til privat indkvartering hos en ægtefælle, bør kunne opnå tilladelse til privat indkvartering hos en herboende forælder, uden at der stilles krav om, at ansøgerens asylsag er nået til mindst fase 2.

Det er uden betydning, at kun én forælder til den mindreårige opholder sig lovligt her i landet, hvorimod det er en forudsætning, at den person, der har rådighed over boligen, har lovligt ophold her i landet.

Hensynet til barnets tarv må i almindelighed antages at tilsi-ge, at den mindreårige udlænding indkvarteres hos eventuelle forældre, men Udlændingestyrelsen vil konkret i de enkelte tilfælde også foretage en vurdering af, om hensynet til den mindreåriges tarv taler for at lade den mindreårige indkvartere privat hos herboende forældre, jf. udlændingelovens § 42 l, stk. 5, 2. pkt. Udlændingestyrelsen skal ved vurderingen heraf bl.a. inddrage beskyttelsen i artikel 3, 9 og 12 i FN's Børnekonvention af 20. november 1989.

Forslaget til § 42 l, stk. 5, 3. pkt., indebærer, at det ikke vil være et krav for mindreårige udlændinge, der ønsker privat indkvartering hos en herboende forælder, at den herboende forælders bolig er placeret i en kommune, hvortil der kan visiteres flygtninge på grundlag af de aftalte eller fastsatte kommunekvoter, jf. integrationslovens § 8.

Den foreslåede ordning vil ikke gælde for mindreårige udlændinge, der er omfattet af udlændingelovens § 42 l, stk. 2. Udelukket fra den foreslåede ordning er således 1) udlændinge, der er administrativt udvist i medfør af § 25, 2) udlændinge, der er udvist ved dom, 3) udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget fængsel for strafbart forhold begået her i landet, 4) udlændinge, hvis opholdstilladelse er bortfaldet i medfør af § 21 b, stk. 1, 5) udlændinge, der er omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og 6) udlændinge, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles efter § 53 b.

Der henvises endvidere til den under pkt. 2.1.2 foreslåede skærpelse af vandelskravet, der ligeledes foreslås at finde anvendelse for adgangen til mindreårige asylansøgers private indkvartering hos herboende forældre, jf. også lovforslagets § 1, nr. 7.

Det vil dog i ganske særlige tilfælde kunne forekomme, at hensynet til Danmarks internationale forpligtelser, herunder

særligt hensynet til barnets tarv, helt afgørende tilsiger, at der vil skulle dispenseres fra bestemmelsen i udlændingelovens § 42 l, stk. 2, således at en mindreårig asylansøger vil kunne indkvartere sig privat hos herboende forældre til trods for f.eks. en betinget dom om fængsel.

Med en mindreårig udlænding forstås med den foreslåede ordning en udlænding under 18 år. Har en udlænding angivet at være mindreårig og på denne baggrund fået tilladelse til privat indkvartering hos herboende forældre, og træffer Udlændingestyrelsen senere som led i behandlingen af udlændingens asylansøgning afgørelse om, at udlændingen er voksen på baggrund af en aldersundersøgelse, forudsættes Udlændingestyrelsen at træffe afgørelse om, at udlændingen ikke længere opfylder betingelserne for privat indkvartering hos sine forældre som mindreårig, medmindre helt særlige grunde taler derimod, jf. udlændingelovens § 42 l, stk. 6.

Udlændingen vil da i stedet kunne indgive ny ansøgning om privat indkvartering efter udlændingelovens § 42 l, stk. 1, herunder til indkvartering hos forældrene, og vil skulle opfylde de almindelige betingelser, herunder betingelsen i udlændingelovens § 42 l, stk. 5, 1. pkt., om, at boligen er placeret i en kommune, hvortil der kan visiteres flygtninge på grundlag af de aftalte eller fastsatte kommunekvoter, jf. integrationslovens § 8.

Det foreslås endelig, at en mindreårig asylansøger, der selv har forsørgelsespligten over et barn, ligeledes omfattes af ordningen, uanset at den mindreårige er udtrådt af forældrenes forsørgelsespligt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9

Efter udlændingelovens § 44 a, stk. 1, videregiver Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Statsforvaltningen uden udlændingens samtykke til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig, eller hvortil udlændingen visiteres, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, eller flytter fra udlandet, oplysninger om

- 1) at udlændingen er meddelt registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p eller er fritaget for opholdstilladelse efter § 5, stk. 2,
- 2) at udlændingen er meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse eller afslag herpå,
- 3) at udlændingen er meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse efter afslag på tidsbegrænset opholdstilladelse, jf. nr. 2, eller
- 4) at udlændingens opholdstilladelse er nægtet forlænget, er bortfaldet eller er inddraget.

Adviseringen af kommunerne sker automatisk gennem Udlændingeinformationsportalen (UIP), jf. udlændingelovens § 44 a, stk. 6.

Forslaget til ændring af § 44 a, stk. 1, nr. 4, vil indebære, at Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Statsforvaltningen uden udlændingens samtykke til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig, eller hvortil udlændingen visiteres, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, eller flytter fra udlandet, skal videregive oplysninger om udfaldet af en eventuel klage over, at udlændingens opholdstilladelse er nægtet forlænget, er bortfaldet eller er inddraget.

Forslaget har til formål at advisere kommunerne automatisk om udfaldet af de nævnte klagesager med henblik på kommunernes varetagelse af deres opgaver.

Med udfald forstås, at en afgørelse stadfæstes, omgøres eller hjemvises af klageinstansen.

Oplysningerne forudsættes videregivet til kommunerne på samme måde som de oplysninger, der efter den gældende bestemmelse skal videregives.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10

Efter udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 3, behandler Flygtningenævnet klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om bortfald efter §§ 17, 17 a og 21 b og inddragelse efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.

Forslaget til ændring af § 53 a, stk. 1, nr. 3, vil indebære en præcisering af ordlyden, således at det fremgår, at Flygtningenævnets kompetence også omfatter klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2. Der sikres herved den samme begrebsanvendelse i bestemmelsen, som fremgår andre steder i udlændingeloven.

Forslaget har nær tilknytning til § 1, nr. 11.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 11

Efter udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 3. pkt., anses et afslag på asyl efter § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, for påklaget til Flygtningenævnet. Undtaget herfra er sager, der behandles efter åbenbart grundløs-proceduren, jf. § 53 b, stk. 1, og hvor der ikke er klageadgang til Flygtningenævnet.

Forslaget til ændring af § 53 a, stk. 2, 3. pkt., vil indebære, at en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen om inddragelse eller om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, skal anses for påklaget til Flygtningenævnet.

Da der ikke gælder en frist for indbringelsen af klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om inddragelse og nægtelse af forlængelse for Flygtningenævnet, men en klage uanset indgivelsestidspunkt tillægges opsættende virkning, vil en udlænding bevidst kunne påklage en afgørelse til Flygtningenævnet på et sent tidspunkt, f.eks. i forbindelse med en planlagt udsendelse, og derved opnå et længere ophold i Danmark. Det medfører en betydelig forlængelse af den samlede sagsbehandling og et større ressourceforbrug, herunder f.eks. fremskaffelse af rejselegitimation og bestilling af hjemrejse, der må opgives.

Forslaget har til formål dels at sikre, at det ikke er muligt at udnytte den manglende klagefrist til bevidst at forlænge opholdet i Danmark, dels at løse den forsørgelsesmæssige problemstilling, der opstår ved inddragelse og nægtelse af forlængelse af en flygtnings opholdstilladelse, og som er nærmere beskrevet i pkt. 2.2.3.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det vurderes, at Flygtningenævnet kun i meget begrænset omfang som følge af den foreslåede ordning vil skulle behandle sager, der ellers ikke ville være indbragt.

Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om inddragelse eller om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, forudsættes Udlændingestyrelsen samtidig at underrette udlændingen om, at afgørelsen er indbragt for Flygtningenævnet, og at udlændingen har mulighed for at frafalde klagen.

Indbringelsen for Flygtningenævnet vil som hidtil have opsættende virkning, således at udlændingen har ret til at opholde sig her i landet under Flygtningenævnets behandling. Udlændingestyrelsen vil derfor ikke skulle fastsætte en udrejsefrist i medfør af udlændingelovens § 33, stk. 1. I denne periode vil udlændingen kunne opretholde sin hidtidige bolig og vil fortsat have ret til at tage beskæftigelse eller drive selvstændig erhvervsvirksomhed m.v.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. maj 2018.

Det foreslås i *stk. 2*, at lovens § 1, nr. 1, om ændring af udlændingelovens § 4 c, stk. 3, nr. 1, og § 1, nr. 4, om ændring af udlændingelovens § 32, stk. 1, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende. Forslaget skal ses i lyset af, at bestemmelsen i udlændingelovens § 32, stk. 1, 2. pkt., på visse punkter ikke er i overensstemmelse med EU-retten, efter at EU-Domstolen den 26. juli 2017 har truffet afgørelse i sag C-225/16 Ouhrami. Der er derfor behov for hurtigst muligt at træffe de foranstaltninger, som er nødvendige for at tilpasse dansk ret i overensstemmelse med EU-retten.

Det foreslås i *stk. 3*, at karenperioder fastsat inden lovens ikrafttræden ikke vil skulle omberegnes eller omregistreres.

Det foreslås i *stk. 4*, at lovens § 1, nr. 4, om ændring af udlændingelovens § 32, stk. 1, ikke finder anvendelse ved beregningen af varigheden af indrejseforbud fastsat efter udlændingelovens §§ 22-24, § 25 a, stk. 1, eller § 25 c inden lovens ikrafttræden. Det foreslås endvidere, at de hidtil gældende i udlændingelovens § 32, stk. 1, 2. pkt., finder anvendelse for sådanne indrejseforbud.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at varigheden af indrejseforbud, der inden lovens ikrafttræden er fastsat på grund af kriminalitet efter udlændingelovens §§ 22-24, § 25 a, stk. 1, eller § 25 c, efter lovens ikrafttræden fortsat skal beregnes fra den 1. i den førstkommende måned efter udrej- sen eller udsendelsen, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1. Der skal dermed ikke finde en omberegning og omregistrering sted af disse indrejseforbud.

Det bemærkes, at bestemmelsen alene omfatter de indrejseforbud, som Danmark ikke har en pligt til at omberegne som følge af EU-Domstolens dom i Ouhrami-sagen (indrejseforbud fastsat efter udlændingelovens § 25, § 25 a, stk. 2, eller § 25 b). Der henvises herom til pkt. 2.5.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 3

Bestemmelsen vedrører lovens territoriale gyldighed og indebærer, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men ved kongelig anordning helt eller delvis kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Lovforslaget sammenholdt med gældende ret

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017, som ændret senest ved lov nr. 1691 af 26. december 2017, foretages følgende ændringer:

1. I § 4 c, stk. 3, nr. 1, indsættes efter »udvises efter«: »reglerne i«.

2. I § 11, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:

»Udlændingestyrelsen træffer af egen drift afgørelse om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold efter § 7, stk. 3, hvis grundlaget fortsat er til stede.«

3. § 14 a, stk. 2, nr. 3, affattes således:

»3) udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse her i landet, der ville have medført en straf af denne karakter,«.

4. I § 32, stk. 1, 2. pkt., udgår »og regnes fra den 1. i den førstkommende måned efter udrejsen eller udsendelsen«.

5. I § 42 a, stk. 3, indsættes som nr. 5:

»5) Hvis udlændingen er mindreårig og er indkvarteret privat hos herboende forældre i medfør af § 42 1, stk. 3, medmindre særlige grunde foreligger.«

6. § 42 k, stk. 2, nr. 3, affattes således:

»3) udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse her i landet, der ville have medført en straf af denne karakter,«.

§ 4 c. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. En udlænding kan ikke få visum efter § 4, stk. 1, i 5 år, hvis udlændingen efter indrejsen

1) udvises efter kapitel 4,

2-3) ---

Stk. 3-6. ---

§ 11. ---

Stk. 2. En tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19.

§ 14 a. ---

Stk. 2. Stk. 1 gælder ikke for

1-2) ---

3) udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget fængsel for strafbart forhold begået her i landet,

4-7) ---

Stk. 3-5. ---

§ 32. En dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet kan tidsbegrænses og regnes fra den 1. i den førstkommende måned efter udrejsen eller udsendelsen. Indrejseforbuddet har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

Stk. 2-11. ---

§ 42 a. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Stk. 1 og 2 gælder ikke:

1-4) ---

Stk. 4-17. ---

§ 42 k. ---

Stk. 2. Stk. 1 gælder ikke for

1-2) ---

3) udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget fængsel for strafbart forhold begået her i landet,

4-7) ---

Stk. 3-7. ---

§ 42 l. ---

Stk. 2. Stk. 1 gælder ikke for

1-2) ---

3) udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget fængsel for strafbart forhold begået her i landet,

4-6) ---

Stk. 3. Udlændingestyrelsen træffer efter ansøgning afgørelse om, at en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan indkvartere sig privat hos en herboende ægtefælle, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejser eller udsendes, hvis udlændingen indgår en kontrakt med Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med stk. 4. Dette gælder ikke udlændinge omfattet af stk. 2.

Stk. 4. ---

Stk. 5. Afgørelse om privat indkvartering forudsætter, at boligen er placeret i en kommune, hvortil der kan visiteres flygtninge på grundlag af de aftalte eller fastsatte kommunekvoter, jf. integrationslovens § 8. En udlænding under 18 år kan kun indkvarteres privat, hvis Udlændingestyrelsen efter en konkret vurdering finder, at hensynet til den mindreåriges tarv taler derfor. 1. pkt. gælder ikke udlændinge, som ønsker privat indkvartering hos en herboende ægtefælle.

Stk. 6-7. ---

§ 44 a. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Statsforvaltningen videregiver uden udlændingens samtykke til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig, eller hvortil udlændingen visiteres, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, eller flytter fra udlandet, oplysninger om

1-3) ---

4) at udlændingens opholdstilladelse er nægtet forlænget, er bortfaldet eller er inddraget.

Stk. 2-12. ---

§ 53 a. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. dog § 53 b, stk. 1:

1-2) ---

3) Bortfald efter §§ 17, 17 a og 21 b og inddragelse efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.

4-8) ---

Stk. 2. Klage til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b, der indgives til Udlændingestyrelsen, senere end 7 dage efter at udlændingen har fået meddelelse om afgørelsen, afvises. Klage til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8, der indgives til Udlændingestyrelsen, senere end 4 uger efter at udlændingen har fået meddelelse om afgørelsen, afvises. Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse

7. § 42 l, stk. 2, nr. 3, affattes således:

»3) udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse her i landet, der ville have medført en straf af denne karakter,«.

8. I § 42 l, stk. 3, 1. pkt. og § 42 l, stk. 5, 3. pkt., indsættes efter »ægtefælle«: »eller forældre, hvis udlændingen er mindreårig«.

9. I § 44 a, stk. 1, nr. 4, indsættes efter »inddraget«: »samt om udfaldet af en eventuel klage herover«.

10. I § 53 a, stk. 1, nr. 3, indsættes efter »Bortfald efter §§ 17, 17 a og 21 b«: », nægtelse af forlængelse efter § 11, stk. 2,«.

11. I § 53 a, stk. 2, 3. pkt., indsættes efter »her i landet,«: »træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om nægtelse af forlængelse eller om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2,«.

efter § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at en udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for påklaget til Flygtningenævnet. Påklage af en afgørelse som nævnt i stk. 1, nr. 1-6, har opsættende virkning. 4. pkt. finder ikke anvendelse på klager over afgørelser om afvisning efter reglerne i kapitel 5 b eller på klager over afgørelser om bortfald efter § 21 b, stk. 1, når udlændingen på tidspunktet for klagen opholder sig i udlandet.
Stk. 3-4. ---

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. maj 2018, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 1, nr. 1 og 4, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Stk. 3. § 1, nr. 1, finder ikke anvendelse for karenperioder fastsat inden lovens ikrafttræden.

Stk. 4. § 1, nr. 4, finder ikke anvendelse ved beregningen af varigheden af indrejseforbud fastsat efter udlændingelovens §§ 22-24, § 25 a, stk. 1, eller § 25 c inden lovens ikrafttræden. For sådanne indrejseforbud finder de hidtil gældende regler i udlændingelovens § 32, stk. 1, 2. pkt., anvendelse.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.